

IAN C. ESSLEMONT

assail

— + —

PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ ŘÍŠE

Assail

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Ian C. Esslemont

Assail – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ian C. Esslemont

ASSAIL

Román
z prostředí Malazské říše

TALPRESS

Copyright © 2014 by Ian C. Esslemont
Translation © 2019 Dana Krejčová
Cover design © 2014 Steve Stone
First published as Assail by Bantam Press
an imprint of Transworld Publishers,
a part of the Penguin Random House Group.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-7197-690-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-719-7707-0 (e-kniha)

*Tuto knihu věnuji staré hráčské bandě
z Manitobské univerzity:
Dougovi a Dougovi, Jeffovi, Oliverovi, Grantovi,
Ronovi, Martinovi, Henrymu, Craigovi, Laurencovi,
Neilovi, Shurjeelovi a Arnemu.*

Poděkování

Rád bych vyjádřil vděčnost svým beta čtenářkám Sharon Sasaki a A. P. Canavanové za jejich postřehy a připomínky. Pomohly jste mi víc, než si myslíte.

Chci poděkovat své milované ženě Gerri Brighwellové, bez jejíž podpory a pochopení by tento román ani ty předchozí nikdy nespatřily světlo světa.

A také děkuju vám, čtenářům Malazu. Bylo mi ctí odhalovat tyto příběhy. Doufám, že vás bavily stejně jako mě.

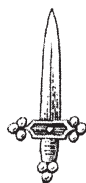
ASSAIL & okolí

Z různých zdrojů takto sestavil
Reut, syn Tulanův

LEDNĚKRVĚ

S

Západní Solnohory Východní

holé skály

ledová pláň

mnohohlíg (ne podle měřítka)

plášť

MOŘE ZLATA

Osoby

Paní náhody

Kyle	původně Kylarral-ten z Baelu jižně od Assailu
Tulan Orbed	velitel <i>Paní náhody</i>
Reut	navigátor a Tulanův synovec
Storval	první důstojník
Gren	kormidelník

Na severu

Orman	syn Ormana Bregina
Starý medvěd	legendární muž z hor
Keth a Kasson	bratři Reddinové
Gerrun	také známý jako Malík
král Ronal	také známý jako „král Ronal Parchant“
Lotji Bain	synovec Jorgana Baina

V državách Lednékrve

Sayerové

Buri	legendární klanový stařešina
Jaochim	pán klanu
Yrain	paní klanu
Vala	Yrainina sestra
Jass	Valin syn
Bernal Těžkoruký	klanový družiník čili strážce rodu

Pataři

Střel Patař	také známý jako Střel Laskavý
Yullveig	Střelova choť, také známá jako Yullveig Divoká
Erta	dcera Střela a Yullveig
Baran	syn Střela a Yullveig

Pevninští nájezdníci

maršál Čírko	lederský aristokrat
Enguf Široký	genabakiský pirát
Malle z Grisú	malazská aristokratka
Holden z Cawn	mág Serc
Alka z Kočky	mág Telas, ž.

Mořští nájezdníci

Mořské štěstí

Burl Tardin	kapitán
Whellen	první důstojník
Gaff	druhý důstojník

Stříbrný úsvit

Žut Hernan	kapitán
Ieleen, lodivodka	Žutova choť
Lurjen	kormidelník
Buen	první důstojník
Letita	mistra zbraní
Dulat	námořník

Rozhodná

Tyvar Gendarian	velitel Modrých štítů a Toggův smrtelný meč
Haagen Vantall	správce Modrých štítů

Špunt

Kartheron Krust	kapitán
Orothos	první důstojník

Prosebnice

Timmel Orosenn	také známá jako primogenitrix, vládkyně ostrova Umryg
Velmar	kněz a sluha paní Orosenn

T'lan Imass

Kerlubmové

Ut'el Anag	kostěj
Lanas Tog, ž.	

Ifaqle

Tolb Bell'al	kostěj
--------------	--------

Kronové

Pran Chole	kostěj
------------	--------

Rudá garda

K'azz D'avore	velitel
Mihal	zástupkyně velitele
Rmut	nový kapitán druhé kumpanie
Meč	také známý jako „Kalený meč“, původně ze čtvrté kumpanie
Kutna	velemág a mistr asasín
Gwynn	mág
Plátek	mág
Černa Starší	
Černa Menší	
Sept	
Zelev	
Amatt	
Liba, ž.	
Kejl	
Turgal	

Čtvrtá kumpanie Rudé gardy

Kal-Brinn	kapitán a mág
Jup Alat	poručík
Laurel, ž.	
Lína, ž.	

Z Maelova pozdravu

Gelat Kýr	velitel korábu
Havvin	lodivod
Levin	lodivodský učeň

Další

Stříbrná liška	„vyvolávač“, stvořená na konci t'lanimasské války
Luthal Canar	zástupce Kanarského obchodního domu z Lederu
Lyan	válečnice ze severu Genabakis, štítonoška
Dorrin	král Anklosu ve vyhnanství, Lyanin chráněnc
Rybář Kel Tath	zcestovalý bard
Jethiss	tisteandijský trosečník
Kilava	prastará imasská kostějka
Mlha	čarodějka
Hněv a Vztek	synové Mlhy
Šarové	rodina mágů
Šírové	rodina mágů
Giana Jalaz, ž.	kdysi poručík v malazské armádě

Ú V O D

*Severní území nové země
za jaghutských válek:
sedmé století 12. lamatathského tažení
33 421 let před Spánkem Ohnice*

Zena běžela klidným, uvolněným tempem. Dlouze vydechovala ústy a nadechovala se rozšířeným chřípím. Jelenicovou košili měla vepředu i vzadu ztmavlou potem. Mokasíny tiše došlapovaly na kameny a kousky obnažené písčité půdy. Nahoru do širokého, kamenitého svahu běžela větší část dne, což dokazovalo železnou sílu a výdrž. Vyhýbala se útlým kmínkům mladých sosen, bílých smrků a bříz. Přeskakovala kameny, klouzala a škrábala se do strmého svahu náplavového kuželu. Věděla, že si před svými pronásledovateli dokáže udržet náskok, ale že je nikdy nedokáže setřást. Přesto běžela dál.

Věděla, že jakmile je hon přestane bavit, dostanou ji. Připadalo jí ironické, že stejná zoufalá touha po přežití, která poháněla ji, stojí také za jejich houževnatým pronásledováním – i když se už dávno vzdali snahy ji být jen předstírat.

Přesto se škrábala do svahu, protože jí zůstávala jediná naděje. Nepatrná, nepravděpodobná šance. Ne na přežití. Toho se vzdala ve chvíli, kdy zahlédla staré známé, příšerné siluety pronásledovatelů. Ta nepatrná šance se týkala pomsty.

Od rozlámaných kamenů ostrých jako břitva měla pořezané prsty, jak se na nich snažila zachytit, a mokasíny měla rozedrané na cáry. Okolní strmé suťové svahy a hromady osypu se právě vynořovaly ze zimy. Led se držel v zastíněných prohlubních a za vyššími balvany. Místy dosud ležely špinavé hromady sněhu, téměř nerozeznatelného od okolního šterku. Energii získávala ze štiplavé-

ho chladu horského vzduchu a věděla, že je přirozený, že to není uměle vyvolaný ledový mráz. V úkrytu mezi sosnami se zastavila a riskovala pohled dozadu: na svahu dole se nic nehýbalo, jen malé stádečko losů právě sbíhalo do údolí. Bezpochyby je vyplašila.

Přesto věděla, že není sama. A také věděla, že se její pronásledovatelé nemusejí ukazovat, aby ji uštvali. Doufala však, že jí dovolí aspoň toto malé gesto.

V té chvíli vystoupila z úkrytu za ledovcovou morénou osamělá postava. Jako kdyby ji svou vůlí přivolala. Kolem neuvěřitelně hubeného těla se třepetaly zbytky koženého oděvu. Tvář měl tmavou, zpustošenou, a když zapátral po svahu, zvedl ji k ní. Kožešina z bílého medvěda, kterou měl na hlavě a plecích, na něm visela, stejně věkovitá a větrem vysušená jako on. Pohlédli si do očí přes lígy, které je dělily – a také přes mnohem větší, nepřekročitelnou propast.

Tak daleko pozadu? uvažovala. Pak pochopila a okamžitě se vrhla na zem.

Něco se roztříštilo o skálu vedle ní. Jelenici prořízly pazourkové úlomky tenčí než jakákoliv kovová čepel a sedraly kůži pod ní.

Vyskočila a honem pokračovala v cestě do kopce. Dorazila na hřeben, což bylo jen úbočí mnohem vyššího svahu rozeklaného štítu zvedajícího se k nebesům. Tady se zastavila podruhé, vyčerpaná, mocně lapající po ledovém vzduchu.

A zaječela, jak jí stehnem projel oštěp a přibodl ji k holému kamennému povrchu. Padla na skálu a uchopila leštěné tmavé ratiště, aby ho mohla vytáhnout. Její ruku odrazila ruka kostlivá.

Tentýž bezmasý obličej, který upoutal její pozornost dole, nyní spatřila nad sebou. Upíraly se na ni prázdné oční důlky pod tlející hlavou bílého tundrového medvěda. Kolem krku postavě visely náhrdelníky ze zažloutlých drápů – nejspíš drápů právě té šelmy, již měla na sobě – oškrábanou kůži předních končetin zvířete měla nataženou přes paže a tlapy přivázané koženými řemínky k rukám. Z mumifikovaného masa na trupu trčela věkem ztmavlá žebra. Pod kožešinou visely cáry vydělané jelenice, ovázané a převázané různými řemínky. Za opaskem byla zastrčená dlouhá pazourková čepel, smetanově hnědá, s řapem ovinutým kůží. „Proč prcháš sem, Jaghutko?“ chtěl vědět Imass.

„Prchám před zkázou,“ odpověděla hlasem plným potlačované bolesti.

Zbytek imasské válečné tlupy nyní kráčel po hřebeni. Kosti jejich chodidel chřestily na skaliscích jako kamínky. „Jeskyně nad námi, Ut’ele,“ oznámil jeden z jejich středu a ukazoval pazourkovou čepelí nahoru.

Imass Ut’el obrátil pozornost zpátky k ní. „Chtěla jsi nás vlákat do léčky,“ pronesl.

„Když to říkáš.“

„Jaké zklamání. Přivodila jsi smrt také svým druhům.“ Otočil se k jednomu z tlupy. „Vezmi zvědy. Jsou obydlené?“

Imass sklonil prastarou hlavu, z níž místy opadalo maso a vlasy. „Ano, kostěji.“

Kostěj! užasla žena. Mág, šaman té rasy! Pokud dokáže přivodit zkázu jemu, potom to stálo za veškerou námahu.

Kostěj obrátil pozornost zpátky k ní. Vycítila jeho zklamání. „Považoval jsem tě za cennější kořist,“ zamumlal otráveně.

„Jako jsme my doufali v úctyhodnější nástupce.“

„Vítězství je jediným měřítkem, Jaghutko.“

„Tím se vítězové utěšují.“

Nemrtvý tvor zvedl kostlivá ramena ve výmluvném pokrčení. „Je to prostá existence. Naše, nebo vaše.“

Sesula se na zem jakoby zcela poražená. „Míníš vyhlazení všech, kdo jsou jiní než vy. To je vada vašeho druhu. Dokážete nechat žít pouze svou rodinu nebo kmen.“

„Stejně je to i u všech ostatních.“

„Ne, to tedy není. Jenom to nedokážete vidět.“

„Rozhlédni se kolem sebe, Jaghutko. Živá příroda nás učí...“ Jeho šeplavý hlas se vytrácel, jak pomalu zvedal bezmasý obličej ke svahu.

„Jak se vede tvým zvědům, kostěji?“ zeptala se ho a nedokázala skrýt divoký úsměv.

„Jsou pryč,“ oznámil. Pohlédl na ni. „Jsou tam *další*.“ Nyní bezmasou hlavou potřásl s obdivem, ba dokonce s hrůzou, jak se jí zdálo. „Omlouvám se, Jaghutko. Nikdy bych nevěřil, že se nějaká bytost opovází...“ Tasil pazourkovou čepel. „Jsi zoufalá a hloupá. Odsoudila jsi nás všechny – a nejen nás.“

„Jenom oplácím laskavost.“

Všude kolem sebou zbývající imasští válečníci trhli, jako by je píchlo, a tasili čepele z pazourku ostrého jako břitva. „Získejte nám tolik času, kolik dokážete,“ nakázal jim Ut’el důrazně. Zahnědlou, taninem zabarvenou tvář však neodvracel od ní.

Válečníci sklonili hlavy. „Loučíme se,“ pronesl jeden a pak zmizeli v oblacích prachu.

Nahoře se z ústí jeskyní hrnuly postavy šedé jako kámen, pohybující se na nohou s nezvyklými klouby nebo na všech čtyřech.

„Nejraději bych tě přenechal jim,“ řekl Ut’el. „Ale my Imassové nejsme krutí.“

„Tím si tedy omlouváte zločiny páchané celá staletí, ano?“ Uchopila ratiště oštěpu. „Naštěstí. Protože my Jaghutové hned neodsuzujeme.“ Jedním pohybem se vrhla dozadu a vyškubla hlavici oštěpu ze země, načež s ratištěm v ruce přepadla z římsy.

Ut’el se rozmáchl, čepel však nedosáhla a ona se skutálela z úzkého hřebene. Její jelenicový oděv zapleskal ve větru. „Zanechávám tě...“ hulákala, zatímco se řítila těch tisíc stop dolů.

... *tvé zkáze*, doplnil si za ni Ut’el Anag, kostěj Kerluhm T’lan Imass. Otočil se ke svahu. Šedý příliv už vyřídil jeho tlupu a blížil se k němu.

V tom, co považoval za svou poslední chvíli, pozvedl pazourkovou čepel k obličejí. Díval se, jak se na ořukaných ploškách odrážejí mračna nad jeho hlavou a jak se odrazy vlní jako vlny na čisté jezerní vodě.

Ne. Tohle ještě neskončilo. Tak přísahám.

Vstoupil do říše Tellann ve chvíli, kdy se první drápy začaly v místě, jež před chvílí zabíral.

Hel’eth Jal Im (pogrom Bílých jelenů)

51. jaghutská válka

6 031 před spánkem Ohnice

Lesem porostlé horské svahy klesaly ke skalnatému pobřeží. Bahňáci lovili v přílivových tůních a na dlouhých plážích černého písku kraby a brouky. Ze svých hřadů na větvích a mezi vyššími balvany pozorovali bahňáky a třpytící se čudly v mělčinách větších dravci.

Nad zátokou se vznášela ranní mlha. Vzduch byl natolik nehybný, aby se mohly zvuky nést od jedné křivky pobřeží k druhé. Postava, jež se zvedla z balvanů ověncených chaluhami, s celou scénou docela ladila. Ze seschlých, mumifikovaných ramen a boků

visely zbytky vydělaných kůží. Za opaskem z hrubě stočených vlasů, obtočeným kolem bezmasých boků, byla zastrčená ořechově hnědá pazourková čepel. Na hlavě zůstaly chomáčky tuhých vlasů a na obnažené, zahnědlé lebce spočívala šedivá kožešina zvířete obývajícího spíše sluncem zalitou savanu než les v mírném severním pásmu.

Jedna po druhé se na pobřeží zvedaly podobné postavy. Shromáždily se kolem prvního příchozího, a ač z jejich bezmasých, vyschlých těl s tenkou kůží nataženou jako papír přes kosti, bylo těžké určit pohlaví, toto byla žena a jmenovala se Šalt Li'gar a byla Ifayle T'lan Imass.

„Co je to tu za zemi?“ zeptal se jeden z tlupy, J'arl. V odpověď zvedla žena hlavu, jako by vdechovala dvěma otvory chrípí pachy. „Nevím,“ připustila. „Se mnou se o její popis nikdo nepodělil, ani s těmi, s nimiž jsem se dělila já.“

„Už předtím ji jistě museli najít jiní,“ poznamenal další, Guth.

„A co se s nimi stalo...?“ opáčila Šalt zamyšleně a zadívala se skrze mlhy na protější břeh kryté zátoky.

Ostatní zpustošené tváře se také otočily, a všichni na chvíli zmlkli a znehybněli. Byli tak tiší a nehybní, že nad nimi přeletěl orel, snesl se nad hladinu a proťal ji drápy. Zvedl se s rybou zmítající se mu ve spárech a usadil se nedaleko na zpola uschlé jedli, aby se mohl pustit do jídla.

Všichni Imassové se lehce pootočili a sledovali jeho let.

„Příznivé, či nepříznivé?“ otázal se J'arl do táhnoucího se ticha.

„Jsme orel?“ otázal se jeden. „Nebo ryba?“

Šalt natáhla svráštělou paži k zátoce. „Jiní také rybaří,“ ohlásila.

Vydali se po pobřeží.

První se z mlhy vynořily přídě kožených člunů vytažené na černý šterk, jenž prudce stoupal k zalesněnému kamenitému svahu. Mezi stromy se táhl kouř. Šalt vysoko v kopci zahlédla pevnou stavbu z klád. Po stezce se dolů hrnuly postavy. Nesly oštěpy s kamennými hlavicemi a kamenné kyje přivázané na dřevěné rukojeti. Měly na sobě obarvené kůže vyšíváné korálky a kožešinové kápě.

„Lidé,“ poznamenal nevzrušeně Guth. „Měli bychom pátrat ve vnitrozemí.“

„Škoda, že si nechtějí promluvit,“ usoudila Šalt téměř s povzdechem. „Budeme hledat ve vnitrozemí.“

J'arl zvedl svráštělou ruku samá šlacha a kost. „Žádám o chvíli-ku. Je tu něco...“

Šalt se na něj zadívala a naklonila věkem ohlodanou hlavu. „Někdo?“

„Něco,“ zopakoval opatrně, jako by nechtěl říct více.

Místní lidé vytvořili na pevnině řadu. Ječeli a potřásali zbraněmi. Šalt si je prohlížela. Byli mnohem vyšší než ona a její druhové. Výrazné čelisti, velké zuby. Podobné rysy – nejspíš potomci malé, uzavřené, ale rozmnožující se populace. Něco takového nebylo kdysi dávno neobvyklé ani u jejího druhu.

Členové její tlupy mizeli jeden po druhém, přesouvali se, když jeden z místních zakřičel něco, čemu Šalt rozuměla: „Zmizte, démoni zvenčí!“

Použitá slova způsobila, že zbývající členové tlupy instinktivně tasili zbraně. Protože byla jaghutská. Šalt popošla dopředu. „Kde jste přišli k tomuto jazyku?“ zeptala se stejnou řečí.

„Je nám znám z dávných dob, démone,“ ušklíbl se jeden kmet.

Znám? opakovala si v duchu užasle. *Jak je to možné?*

„A před vámi nás varovali,“ pokračoval stařec. „Ztraťte se! Tady nejste vítáni.“

Šalt zvedla bradu, maso z jedné strany sanice sedřené, a znovu zavěřila. To, co se neslo na vzduchu, jí oťrášlo, a kdyby nebyla Imass, nejspíš by omdlela z toho, jakou výzvu to pro ni představovalo.

„Ohavnost...“ vydechl J'arl v chladném vzduchu a pozvedl čepel.

Ne! křičela Šalt pro sebe. Jsou to lidé! Na tuto stezku nesmíme sklouznout... vedla by nás ke zničení.

J'arl vykročil a Šalt zareagovala bez přemýšlení. Její čepel projela obratli ve spojení krku a plecí. J'arl se zhroutil, ač věděla, že není zcela vyřízený.

Po celém pobřeží se její tlupa vrhla do boje, Imass útočil na Imasse. Pazourkové čepele se srážely, skřípaly v rachotu, který vyplašil ptáky v celém okolí. Kolem Šalt se zhmotnila skupinka, kterou poslala k řadě bránící motající se místní obyvatelé.

„Utečte ze břehu!“ zakřičela na lidi, zatímco odrážela Guthův výpad. „Prchejte!“

„Najdou je,“ sliboval jí Guth, zatímco se jí vzpíral. „Pokud ne my, tak jiní.“

Šalt ho také srazila a zaplakala, přestože bojovala dál, protože byl jejím společníkem nespočetná léta.

Vrhla pohled na rvačku a začala si zoufat. Útočníků bylo mnohem víc než obránců. Nebyla však první z tlupy pro nic za nic, a tak bojovala dál, i když všichni její spojenci kolem ní již padli. Byla poslední, ustupovala, přijímala rány, které jí odsekávaly oschlé maso z údů a odřezávaly shnilé vydělané kůže z ramen. Svými dovednostmi překonávala omezení útočníků, kteří padali jeden po druhém pod její obouruční čepel tak tenkou, až byla průsvitná, již sekala a bodala zlehka, jako by to byla zelená haluz.

Jedna rána ji zasáhla do lebky. Oddělila kost za jejím pravým týlním hřebenem. Ale i když se jí lebka tříštila, složila posledního útočníka a zakvílela nad tou nezbytností, protože to byl Bruj'el, válečník jako tur a bratranec jejího druhu, ztraceného před mnoha staletími.

Obrátila se k lidem. Cítila, jak její živoucí duše opouští poškozenou nádobu. Zrak poskytovaný Tellann se zatahoval, vzdaloval. Padla na kostnatá kolena. Pustila čepel, aby se mohla jednou rukou zapřít a vypustit poslední slábnoucí dech před zirájícími, ohromenými postavami.

„Skrýjte se...“

KAPITOLA I

Kyle seděl na obvyklém místě v námořnické knajpě ve Vazáku v Kobylí v jižní Pěsti a rozjímal nad zmenšující se hromádkou mincí, a tudíž i možnostmi, jak uniknout z této zatraceně izolované korelské země. Byl to kraj natolik vyhlášený svým nepřátelstvím vůči cizincům, že pokud by jeho, očividného cizince, našli raněného na ulici, mnozí domorodci by si dali tu práci, aby k němu došli, kopli do něj a plivli na něj.

Zvlášť když na sobě měl výstroj nenáviděných Malažanů.

Objednal si hliněný džbánec piva, který na jeho stůl konečně dorazil jen proto, že byl platící zákazník, což mohlo velmi brzy skončit. Usoudil, že by si mohl dovolit krátkou cestu přes Černý průliv do Stygg na pevnině, a odtamtud už to byl jen skok po souši na jih přes Velkou ledovou pustinu do Stratemu, že? Aspoň na to ještě peníze měl. A vždycky se mohl dát naverbovat ke kobylskému námořnictvu. Přinejmenším tedy verbovali. Ne že by přijali cizince, a už teprve ne zpropadeného bývalého Malažana, který se účastnil námořní bitvy, v níž byly tolik vychvalované kobylské galéry řečenými vetřelci a jejich spojenci zametené pod vodní hladinu.

Napil se piva a proklínal toho katakanského kapitána, kterého najal. Jakmile Pěst zapadla za obzor, ten chlap obrátil! Měl mu prohnat meč hrdlem a přinutit ho plout na východ. Pochopitelně nemohl držet celou posádku dva týdny v šachu zbraní – ale aspoň by se dostal z toho mizerného ostrova.

Trpělivost, říkal si, Kylarral-tene, synu Tula, z Lidu větru. Přijdou další příležitosti.

Do Propasti, třeba tady přistane cizí kupec a on se bude moct nechat najmout do posádky. Právě uvažoval, jak dlouho potrvá, než k tomu dojde, a jestli má dost peněz, když někdo vklouzl na židli naproti němu.

„Hledáš loď,“ prohodil chlapík a zkřížil ruce na prsou. Měl na sobě plátěnou košili, rozedranou a silně záplatovanou, a podobné kalhoty. Obličej a krk měl opálené, ošlehané větrem na obvyklou tmavě leštěnou hněd kobylského námořníka. Z vlasového provazu, jež nosil uvázaný jako opasek, mu vyčníval dirk s parohovou rukojetí. V tmavých očích měl obvyklý nesouhlas a stěží skrývané nepřátelství, s nimiž se Kyle obvykle setkával, neboť ho stíh koženého oděvu, opasek, pochva a holínky označovaly za jednoho z těch nedávných vetřelců.

Kyle ostražitě kývl. „Neúspěšně,“ připustil.

„Mluvím za Tulana Orbeda, velitele *Paní náhody*. Zajímají ho tvoje řeči o zemích na východě odtud za oceánem Kobylská krev.“ Jeho výraz i tón však dávaly jasně najevo, že jeho to nezajímá.

„Ty země jsou si tak blízko, že by se měl být oceán Kobylská krev jmenovat úžina.“

Námořník se předklonil a vystrčil neoholenou bradu nad maličký kulatý stůl. „Poslouchej, Malažane. My Kobylyané jsme největší námořníci naší doby. Pokud by tak blízko nějaká pevnina existovala, už by to byla naše kolonie.“

Ne, pokud jsou to ty země, které hledám, příteli, pomyslel si Kyle. A taky považoval za prozíravé nezmiňovat se, že spojené flotily Malažanů a Modrých Moranthů by po porážce kobylského námořnictva mohly mluvit do toho, kdo jsou největší námořníci této doby. V každém případě jen lehce pokrčil rameny. „Co mi vzkazuje velitel Tulan Orbed?“

Námořník se narovnal a zamračil se. Jizvy po noži na tvářích a bradě se zkroutily a zbledly do strašidelně bílé, jak se natahovaly. „Chce se s tebou sejít, abyste to probrali. Přeje si, abys přišel na palubu.“

„Kdy?“

„Dnes večer. Zítra. Kdykoliv.“ A zopakoval Kyleovo lhostejné pokrčení ramen.

„Potom tedy přijdu dnes večer.“

„Budeme vyžadovat platbu před vyplutím,“ upozornil ho Kobylyan a znovu vystrčil bradu.

Kyle vstal a hodil na stůl peníz. „Domnívám se, že tohle bych měl probrat s tvým pánem.“

Bez ohlednutí vyšel z krčmy. Chlap dal svůj nesouhlas jasně najevo. Už se neměli o čem bavit. Zamířil do přístaviště, nebo spíš

k řadě přístavišť. Protože jak zjistil, Vazák, stejně jako všechna kobylská města, bylo v podstatě jen skladiště na pevnině a obslužné středisko pro jejich vynikající a zjevně nepotopitelné galéry.

Tedy, naznal, možná se nepotápěly, nicméně Moranthové rozhodně dokázali, že hoří.

Kráčel po nerovné dlažbě hlavní cesty k přístavišti. Byly v ní koleje po staletích pěší i vozové dopravy. Povrch mnoha kamenů zerodoval až na smetanově hnědý pazourek vespod. Ve večerním šeru, v mracích, kouří a mlze jen tak tak rozeznával vysoké obrysy nejbližších zakotvených plavidel. Všechny pyšně vysoko vystrkovaly galionové figury s vlnami, delfíny a pochopitelně i nezbytnými ženami.

No... v dnešní době možná ne tak pyšně.

Šouravé kroky za ním ohlásily, že ho roztrpčený námořník sleduje. Kyle se rozhlédl a našel mezi hromadami beden a žoků povalujícího se mladíka. Přistoupil k němu. Mladík ho přehnaně ignoroval. Kyle si odkašlal. „Hledám *Paní náhody*.“

Mladík si Kylea líně přeměřil od hlavy k patě, pak jeho pohled sklouzl stranou. „Její první důstojník je na bodnutí nože za tebou.“ „Kde je jeho loď?“

Mladík se jen opovržlivě usmál, zkřížil ruce na prsou a zase si lehl.

Klid, Kyle, připomínal si. Klid. Stojí to za to, abys vypadl od těch zdejších nevzdělaných, do sebe zahleděných lidí.

Šel dál. Pohyb nalevo a první důstojník se objevil. Kyle usoudil, že mu poskytne další příležitost. „Předpokládám, že tudy.“

Důstojník neříkal nic.

Tak mám pravdu, nebo se mýlím? Rozhodl se, že pokud dojdou až na konec mola, shodí toho chlapa do vody.

Po dlouhé, mlčenlivé chůzi, nekonečně dlouhé, jak se mu zdálo, důstojník kývl hlavou a neochotně zamumlal: „*Paní náhody*.“

Slavné kobylské galéry, pokud nebyly vytažené na břeh kvůli opravám, kotvily každá u vlastní rampy lemované moly, umožňující snadný přístup ke štíhlým, dlouhým plavidlům. Lígu dlouhá řada takových kotvišť vypadala jako spousta zubů připravených zakousnout se do vod zátoky.

Slabá oranžová záře na zadní palubě ukazovala na hořící ohřívadlo. Kyle nastoupil do lodě, prošel kolem úzkých sedadel pro veslaře do vyvýšené uličky a vyšplhal po sedmi nízkých schůdkách

vedoucích na otevřenou zadní palubu. Důstojník ho celou cestu následoval.

Tady Kyle našel dva muže, starého a mladého, zabalené do kožešin kvůli chladu končící zimy, jak si nad ohřívadlem opékají kousky masa na špízech.

Starší, pořádný kanec s hustou černou kudrnatou kšticí a odpovídajícím plnovousem, si ho měřil a přitom si olizoval prsty jeden po druhém. Tmavý obličej měl plný jizev po desetiletích bojů a pobytu na slunci a větru. Mladší měl obličej hladký a bledý. Kyle hádal, že tento muž se málokdy vydává na moře, pokud vůbec. Mladík se podíval ze staršího muže, možná svého otce, na prvního důstojníka, pak na Kylea a pak celé kolečko zopakoval.

„Ty jsi ten cizinec, co mluví o zemích na východě?“ zabručel kmet.

„Jsem.“

„Já jsem Tulan Orbed, velitel *Paní náhody*.“ Zamával tlapou na mládence. „Tohle je můj synovec Reut.“

„Kyle.“

„Ten mrzutý nabručenec za tebou je Storval, první důstojník.“

„Už jsme se poznali.“

„Cha! Z tvého tónu jsem vycítil, že to tak bude. Je tak nevrlý, že jsme mu začali říkat Černý Storval.“ Pozval Kylea k sobě. „Pojď, pojď. Udělej si pohodlí. Vídáme tu tak málo cizinců. Pověz nám o světě mimo Pěst. Viděl jsi ten vzdálený břeh na východě?“

Kylea takový otevřený postoj dost zarazil. Posadil se celkem pohodlně, ale stranou, aby se neocítl zády k nevrlému prvnímu důstojníkovi. Tulan se uchechtl a mrkl. Pak rázně vzhlédl. „Ještě jeden roh a víc piva, Storvale.“

Muž se zamračil ještě víc, ale přesto kývl. „Rozkaz, kapitáne.“ Oddusal dolů po schodech.

Tulan natáhl dřevěný špíz ke Kyleovi, který si ho vzal, napíchl si na něj kousek masa a podržel ho nad řeřavými uhlíky v ohřívadle. „Viděl jsem je.“

Kapitán zaletěl pohledem k synovci. „Vida. A má ta země jméno?“

„Má. Jižní kraje znají někteří jako Bael. Severním někdo říká...“ Odmlčel se a uvažoval, jestli má to prokleté jméno se špatnou pověstí vůbec vyslovovat. Pak se do toho ale vrhl a řekl si, vítr to vem, nikdo z Korelu to stejně nebude znát. „... Assail.“ Kapitán

se znovu koukl po synovci, ale mládenec pozoroval Kylea. Za koutky úst mu tahal lehce pobavený úsměv. Kyle pochopil, že to už věděli. Jenom chtěli vědět, jestli jim se jménem nezalže. „Ještě něco?“

„Kde jsi tam byl? V přístavu? Přistáli jste?“

Kyle přikyvoval a okusoval škvířící se maso. Storval se vrátil, postavil na zem třetí picí roh a tlustý měch. Kyle si špízem čistil zuby. „Ve městě na východním pobřeží. V Kurzanu.“

Tulan se i tentokrát podíval po synovci, jenž kývl.

Kyle se obrátil k pramálo přitažlivému, bledému flekatému mladíkovi a přeměřil si ho. „Ty jsi tam byl?“

Chlapec se prudce začervenel, až mu obličej málem zahořel, a zavrtěl hlavou.

„Reut je učenec,“ vysvětloval Tulan. „Ale zvláštní druh učence. Zaplatil jsem hotové jmění a poslal jsem ho pátrat v zaprášených záznamech v Jasstonu a Jourilanu. Není to tak, Reute?“

Mladík důrazně přikyvoval.

Tulan zvedl měch a vytlačil do rohu proud piva. Pak podal roh Kyleovi. „Jeho vášní je kartografie. Znáš tuto část vědění?“

Kyle přijal roh a kývl. „Námořní a pozemní mapy.“

„Správně. Je šťastný, jedině když se sklání nad zaprášenými listy.“ Kapitán mrkl na synovce. „V Jourilanu mají pěkný tajný poklad, mapy zabavené z každého plavidla, které tam kdy přistálo nebo ztroskotalo na pobřeží. Není to tak, Reute?“

Mladík se dychtivě předklonil. „Ano. A ty, pane, nemáš malazský přízvuk. Odkud jsi? Ze Sedmiměstí?“

Kapitán zvedl tlapu, jako by chtěl mladíka odstrčit. „Teď ne, ať je to zatraceno do Panina hrobu!“ Reut ucukl. „Omlouvám se,“ zabručel Tulan. „Kluk strávil příliš mnoho času mezi svitky a záznamy a příliš málo mezi posádkou – a někteří z nich by se na otázky ohledně svojí minulosti nedívali laskavě.“

Kyle na mladého muže vrhl uklidňující úsměv. „Zvědavost vítám. Připadá mi... osvěžující.“

Tulan se uchechtl. „Na tomto pobřeží bezpochyby je!“ Otřel si mastné ruce do kožešin. „Teď k obchodu. Kolik dní na přeplutí – podle tvého odhadu?“

„Přímo na východ odtud? Nejméně čtrnáct dní, řekl bych. Za příznivýho větru.“

Kapitán se zase podíval po synovci, který krátce kývl na souhlas. „Dobře, dobře. Taková plavba je pro nás Kobylany jako nic.“

Přesto ji ještě nikdo nepodnikl, uvědomil si Kyle. Na druhou stranu, možná to někteří zkusili... jen se prostě nikdy nevrátili. Napil se piva, ale zjistil, že je ještě horší, než čekal. Udělal obličej. „A tvým cílem je čistě jen průzkum?“

Tulan zase vyprskl. Vycenil zuby ve spikleneckém úsměvu, předklonil se a ztišil hlas. „No tak, příteli. To, že se snažíš dostat do té země na východě, dokazuje, že jsi slyšel zvěsti.“

„Zvěsti?“

Velký chlapík se narovnal a zamračil se pod mastným plnovousem. „Nemusíš to hrát tak opatrně. My Kobylané jsme obchodníci, námořní paběrkáři. Ano, dokonce tady otevřeně na palubě své vlastní dobré lodi připustím, že i... maroděři a nájezdníci. Předě mnou nemusíš nic předstírat.“

Kyle netušil, o čem to ten muž mluví. Zakroužil zbytky piva v rohu a zvažoval, že ho vyleje do moře. Zvěsti? Assail obklopovala spousta zvěstí. A přesto byly všechny toho druhu, že by vás zahnavy pryč. Nelákaly by vás *tam*. Pomalu vrtěl hlavou a celou dobu upíral oči na staršího muže. „Mrzí mě to, Tulane, kapitáne. Ale žádný čerstvý zvěsti jsem neslyšel.“

Tulan znovu mávl chlupatou rukou na svého synovce. „Cizí bohové, člověče. Dokonce i tady Reut je slyšel v Kor! Přístavy jsou jich plné.“

Kyle dál vrtěl hlavou.

Reut si odkášlal. „Na slovíčko, strýče, jestli smím.“

„Co?“ zavrčel Tulan. Dobrá nálada ho přešla.

„Náš přítel je v této zemi cizinec, že? Nikdo zdejší s ním nebude mluvit o *ničem*. Natož aby mu předával vybrané informace nebo jen poklábosil, aby zabil čas.“

Kapitán zvedl huňaté tmavé obočí a zvažoval synovcova slova. Praštil rohem o soudek, který používal jako stůl. „No ovšem! Takové zprávy by nikdo nepředal nějakému zatracenému cizinci – á, bez urážky.“ Místo omluvy zvedl měch s pivem, a Kyle nemohl udělat nic jiného než natáhnout ruku s rohem a nechat si dolít. „Obětina na naši cestu!“ Tulan se smíchem převrátil roh a vylil pivo na palubu. „A na usmíření nových bohů, kteří přijdou. I když,“ dodal a přestal se usmívat, „po Paní máme bohů v tomhle kraji plné zuby, řekl bych.“

„Takže ty novinky?“

Tulan zvedl roh v přípitku. Reut se k němu připojil a Kyle též,

i když se v duchu dalšího loku té břechky děsil. „Na výnosný ehm... *podnik*, příteli. Protože se všude povídá, že v severních horách v zemi za mořem Kobylská krev bylo objeveno zlato. Ohromná pole zlata. Dost, aby z nás všech udělalo krále.“

Kylea toto tvrzení ohromilo natolik, že do sebe bezmyšlenkovitě kopl nápoj a měl co dělat, aby tu ohavnou tekutinu polkl a nevyplivl ji. Bohové! Zlato v severním Assailu? Taková zpráva jistě přitáhne zástupy z celé země. Zvláště pokud zpráva o něm dorazila i do izolovaného a do sebe zahleděného Korelu. „Kdy k tomu objevu došlo?“ zeptal se, odkašlal si a pak se rozkašlal naplno.

Tulan povzneseně zamával rohem. „No, přiznávám, že chvíli trvalo, než ta novinka dorazila až k nám. První zpráva zjevně přišla z vraku na jourilanském pobřeží. Nějací lidé z jakési zapadlé země zvané Leder. Posádka se to doslechla z první ruky od poškozeného plavidla, na které narazili a které... ehm... zachránili.“

Kyle nevěřícně kroutil hlavou. „Báchorky, aby si zachránili kůži.“

Tulan mrkl. „To jsem si myslel taky. Ale podobná zpráva přišla z plavidla, které se zastavilo kvůli opravám na severním pobřeží Pěsti. Tato loď připlula z Falaru severně od Malazu. Znáš ho?“

„Znám. Falariové jsou vynikající námořníci.“

„Ano. Prý přistáli na ostrově, co by kamenem dohodil od assailské pevniny, a našli to tam skoro opuštěné. Celé vesnice byly prázdné. Vyslechli nějaké starce, kteří jim prozradili, že v Assailu bylo objeveno zlato. Všichni se sebrali a šli ho hledat.“

Kyle rozpráhl ruce. „Potom jdeme pozdě. Taková naleziště jsou obvykle zabraná během pár měsíců. Veškerá půda, která stojí za prozkoumání, už někomu patří.“

Kapitán znovu mrkl – bylo to podmanivé gesto, jako by říkal: „Ano, to je možné, ale my oba jsme světaznalí muži a víme, jak to chodí...“ Kyle se přistihl, že se mu starý pirát – protože k pirátství jako by se rovnou doznal – začíná zamlouvat. „Ale tohle je Assail,“ pokračoval Tulan a napíchl si na začerněný špíz další maso. „Víme, co se o té zemi povídá.“ *Tedť už ano*, odpověděl mu v duchu Kyle a potřásl hlavou nad těmi hroznými zvěstmi, které se také doslechl. „Přesto jen málokdo přežije cestu až na naleziště, že? A co se dílců a vlastnictví týče... no.“ Hromotluk výmluvně pokrčil rameny.

Kyle věděl, že to je pravda. Pokud se dalo věřit zvěstem, neexistoval tam žádný stát, který by zaručoval vlastnická práva či uznával klejmy nebo vykolíkování. Bude tam vládnout naprostý zmatek. Jedinou mocí povládnou ozbrojené tlupy, které se budou zodpovídat pouze samy sobě. A co se týče těch, kdo tam již žijí – drobní velmožové, kapesní tyranové neustále válčící se svými sousedy – ti už by mohli být dávno přemoženi. Ani oni by nedokázali zabít tak rychle, aby zarazili příliv těch, kteří jim brzy začnou lézt na pobřeží.

Málem do sebe kopl zbytek piva, ale včas se zarazil. Přeměřil si křenícího se pirátského kapitána. „Hodláš si zabrat bohatý naleziště, vybrat ho a prosekát se zpátky na *Paní náhody*?“

Tulan pofoukal udělané maso a zuby ho stáhl ze špízu. „Nic tak vulgárního,“ opáčil žvýkaje. „Boží krev, člověče, od tebe to skoro zní jako tvrdá práce.“ Mrkl na synovce a poklepal na svůj roh. „Nic takového. Promysli si to, člověče. My se rozhodně nebudeme dít a něco kopat! Dřinu s prosíváním, promýváním, dopravou a podobně přenecháme jiným chudákům! My prostě budeme číhat na pobřeží, že? Nakonec, budou se chtít z té bohy zapomenuté špinavé díry dostat.“ Rozpřáhl ruce nad tím, jak je to očividné. „A tehdy je od toho osvobodíme.“

„Aha, chápu. Elegantní plán.“

Tulan se zakřenil na souhlas. „Děkuju, příteli.“

„Takže máš posádku.“

„Ach ano, nejhezčí bandu nájemných hrdlořežů. Máme dokonce i oddíl deseti bouřných gardistů, kteří jsou – jak bych to řekl – *nespokojení* s novým režimem.“

To Kylea polekalo, a zřejmě se mu nepodařilo svou reakci příliš dobře zamaskovat, protože kapitán zvedl ruku. „Jsi Malažan. Chápu tvoje obavy. Ale neboj se. To už je všechno minulost, ne? V tomto podniku za účelem kapitalizace zisku jsme bratři, pravda?“

Kyle se ostražitě usmál. „No ovšem.“ Così ho napadlo, zadíval se na Reuta. „Takže ty znáš pobřeží...“

Mládenec se začervenal a sklonil zrak. Tulan si hladil vous a zubil se jako pyšný strýček, když říkal: „Máme nejlepší mapy mimo samotný Assail, tím jsem si jistý.“

Reut se odvážil podívat. „Ta jména,“ zašeptal, jako by se bál. „Nerozumím jménům. Slyšel jsi ta jména?“

Kyle kývl. Ano. Ta jména strašila v příbězích jeho dětství. Všechno

to byly duchařské historky. „Zloba...“ zamumlal. „Vrak ... Děs ... Černá Jáma ... Zatrápené pobřeží.“

Tulan zabručel, ale ne nelaskavě. „Jsi ještě mladý, Reute.“ Podržel nad ohřívadlem další ždíbec masa. „Jsme tady u nás možná nevzdělaní venkované, přáteli Kyle, ale pár příběhů taky znám. Slyšel jsem vyprávět o zemi, kde lidé dávají svým dětem jména jako ‚Hňup‘, ‚Veš‘ nebo dokonce ‚Křivý nos‘. Víš ty, proč svým vlastním dětem dělají takové kruté věci?“

Kyle se usmál, protože to chápal. „Aby odvrátili pozornost bohů – nebo démonů.“

„Správně. Tak mi pověz, příteli Kyle, pokud bys chtěl zničit nějaké místo, jak bys ho pojmenoval?“

Kyleův úsměv se poněkud pokrivil. „Nejspíš bych zkusil něco jako Ráj. Nebo Hojnost.“

„Správně. A kdybys chtěl lidi udržet mimo?“ Tulan obrátil tázavý pohled na Reuta.

Mládenec kývl. „Chápu.“

„Nebo jsou to možná jenom opravdu hrozná místa,“ navrhl Kyle.

Tulan vybuchl hromovým smíchem. „To možná opravdu jsou, příteli Kyle.“ Znovu si otřel dlaně do mastných kožešin a kůží. „No. Budeš spát tady na *Paní náhody*, že?“

Kyle ukázal, že nic nenamítá.

„Máš výstroj? Mohl bych poslat Storvala.“

„Ne – ne, děkuju.“

Kapitán si vzal Kylea stranou. „Potřebuješ další čepel? Máme jich spousty.“

Kyle se neovládl a zajel rukou k opasku, k meči zavinutému do kůže. „Ne. To je dobrý. Opravím si ho.“

Hromotluk pokrčil rameny. „Posluž si. Storval se ti postará o lůžko. Vyplováme zítra s večerním přílivem, ano?“

Kyle vstal. „Dobře. Děkuju.“ Poklonil se kapitánovi a všiml si, že Reut nedokáže odtrhnout zrak od zabalené zbraně u jeho boku. Sestoupil na palubu k veslům.

„Storvale!“ zařval Tulan. „Hni tou svou línou prdelí! Najdi mu místo na spaní!“

Zatímco si první důstojník protíral oči a protahoval se, Kyle vstal s rukou stále spočívající na zabaleném meči. Uvažoval, jestli ti dva slyšeli historky z války proti Paní. Příběhy, které kolovaly

o invazi a vzpouře. O malazském veliteli Šedohřívovi, zde pojmenovaném Kamenný meč, jeho cizozemským společníkovi a dvou mečích: jednom šedém a jednom bledém. Šedý byl pryč. Už jenom námět pro báje. Ale také se vyprávělo o slonovinovém meči, který nosil ten cizí válečník, o čepeli, která dokázala přeseknout všechno. O meči, jež tady v příbězích nazývali Bílý. O zbrani, která by se prý hodila i pro boha.

Tyto příběhy byly blíže pravdě, než kdokoliv z vypravěčů tušil. Protože ta čepel přešla do jeho ruky z ruky samotného nebeského krále Osserka, a Kyle začínal tušit, co by mohla být vlastně zač. Ty možnosti ho děsily. A tak se ji neodvažoval spustit z očí, ale zároveň se ji ani neopovážil ukazovat. Toto bříme bylo jeho prokletím. Ztracená kletba. Tak Šedohřív pojmenoval kamenný meč, který nosil. A Kyle ho nyní konečně pochopil.

Sevřel v kůži zavinutou zbraň u boku pevněji. Storval krátce ukázal na schůdky vedoucí do skladovací kajuty s nízkým stropem pod zadní palubou. „Dneska v noci můžeš spát tady,“ zavrčel, vycenil zuby v úsměvu a dodal: „Ale zítra tě čeká veslařská lavičce – co na to říkáš, cizinče?“

Kyle lhostejně pokrčil rameny. „Lepší než holá zem.“

První důstojník nevěřicně zaprskal a mávl na Kylea, ať jde dolů.

Mihal to nechtěla udělat, ale dva měsíce po návratu z Jacuruku, po oné hrozné, i když úspěšné výpravě do té prokleté země, požádala několik vybraných důstojníků Rudé gardy, aby se s ní sešli v lese severně od pevnosti Útočiště ve Stratemu.

Uvědomovala si, že k tomuto rozhodnutí dospívala delší dobu. Poslední měsíce nerozhodnosti a nečinnosti z K'azzovy strany ji prostě vyprovokovaly. Kal-Brinn a Čtvrtá zůstávali uvězněni v As-sailu, a stále nikdo nepodnikal žádné kroky na jejich záchranu. K'azz se dokonce dozvěděl, že odpovědi na to, co čeká gardu v budoucnu, leží právě tam. Přesto nic nedělal. Nenajímal žádná plavidla, ani nenechal žádná stavět. Prostě opět zmizel do divočiny ve vnitrozemí.

Bylo to k vzteku. A k pláči. Nedal jí jinou možnost. Musela jednat. Bylo to v nejlepším zájmu gardy.

Zнала však svoje kvality natolik, aby se do toho nehrnula. Nebo si to aspoň namlouvala.

Přesto ji to stálo celý měsíce bezesných nocí. Pochybnosti a vý-

čítky svědomí se odmítaly ztratit. Není o nic lepší než Stahovač? I on vyjádřil nespokojenost s K'azzovým velením – i když mnohem přímějším a rozhodnějším způsobem.

On svého starého velitele zaživa pohřbil, aby ho dostal z cesty. Přesto přemítala, jestli to, co zamýšlí ona, je laskavější. Uchvatitelství je stále uchvatitelstvím, říkala si. Nakonec se rozhodla: bude se na to dívat z té lepší stránky... mohli by ji propíchnout ve chvíli, kdy si uvědomí, co jim navrhuje.

Když vstoupila na palouk, Rmut už tam byl, stál ve vysokém býlí. Byla jasná noc. Obloha byla opět tmavá. Přes její páteř se táhla Božská cesta jako vždycky před vpádem Návštěvníka s jeho dlouhým, klenutým ohnivým chvostem. Suchá tráva se vlnila ve slabém vánku, který šustil listovím.

Napanský mág neměl obličej propadlý pouze obavami. Zhubl. Mise v Korelri byla zvlášť náročná. I když i ta skončila úspěchem: Kalený meč byl nalezen a navrácen do stáda.

A navíc přinesl nové zprávy z Assailu. Kal-Brinn a Čtvrtá prchali na sever, když se s nimi rozloučil. *Prchali*. Kal-Brinn, jeden z nejsilnějších mágů v gardě. Znalec Rašan a hrůzu nahánějící šermíř, spolu s asi třiceti přísežníky. *Prchali*, aby zachránili holý život.

Rmut neřekl nic, jen jí kývl na pozdrav. Viděla, že něco tuší. Postaví se jí? Rty jí zkřivil jízlivý úsměv, když si uvědomila, že oba přišli ozbrojení. On spoustou zbraní, které obvykle nosil: hůlky, nože, dva meče, a kdoví co všechno měl u sebe ještě poschovávaného. Bohové, byl to gardový mistr zbraní. V jeho ruku mohla být vražedná i ryba.

Ona měla pochopitelně svůj bičový meč v pochvě na zádech, obouruční jílec jí vyčníval nad levým ramenem. Zbraň, v jejímž užívání mohla být posledním žijícím mistrem, jak si uvědomovala.

Plátek se objevil jako další a jeho příchod Rmutův kyselý výraz nijak nevylepšil.

Věděla, že Rmut považuje Plátka jen za mága věrného Stahovači. Rmut se vydal na vlastní misi. Po pralesních stezkách Jacuruku nekráčel s nimi. Neprožil všechno to, co ona s Plátkem. Bratři a sestry, které pod Stahovačem odešli do vyhnanství, Plátka poslechnou. Musela přemostit tu propast podezíravosti mezi ním a Rmutem.

Následně dorazil Tarchan, a tentokrát stiskla rty Mihal.

Byl odjakživa Kutnův poskok. Mihal ho nikdy neměla ráda. A teď byl Kutna zpátky... byt' jenom tělesně. Pro mistra Kápě, ten muž se dostal do zajetí azathského domu! Kdo mohl vědět, co se dělo v jeho šílené hlavě? Nicméně Tarchan měl věrnost První kumpanie. Musela ho získat na svou stranu.

Podsaditý Záchlumčan se zastavil na kraji palouku. V šeru byl jeho široký, tmavý obličej nečitelný. Oči se mu třpytily, když přenesl pohled z ní na Rmuta a Plátka. I on přicházel ozbrojený: v pase mu spočívaly tradiční záchlumské zakřivené nože.

Mihal se obrnila a vyšla na palouk. Hraboši před ní prchali, jak kráčela hustou trávou a trnům. Mezi stromy nad tím množstvím vyplašené kořisti vzrušeně zahoukala sova.

Když se ti čtyři setkali uprostřed palouku, nikdo nepromluvil. Nebylo třeba. Mihal v jejich výrazech četla, že všichni uhodli, proč je sem dnes v noci zavolala. Zklamání ve Rmutově zamračené tváři ji zabolelo. Tarchan se zatím samolibě usmíval, jako by říkal: a ty jsi pochybovala o *mé* věrnosti? Plátek měl ruce sepnuté na širokém břichu a klopil zrak. Zřejmě se jí nemohl podívat do očí.

Zatraceně. Copak je už ztratila? Nikdo ji nepodpoří? Co zbývalo? Exil?

V té chvíli téměř zakolísala. Zbývalo jen dojít do poloviny cesty. Vyjádřit pouze obavy. Hrát ustaranou podřízenou.

Oni to ale prohlédnou a budou vědět, že jí selhala kuráž, teď na okraji útesu. Přejde i o poslední zbytečky jejich úcty. Nejenže je neloajální, ale taky zbabělá. Představa takové ztráty ji popíchla, že se nadechla, ale zahlédla na palouku pátou, nezvanou osobu a zavřela ústa.

Byl to Kutna ve své rozedrané nádheře. Pyšně se nesl s tím svým šíleným, vědoucím úsměvem. Jizvy na hrdle – které mu udělal sám Tanečník – jako by ve tmě zářily. Neučesané černé vlasy mu padaly do obličeje jako tmavší noční stíny. Na všechny se šíleně usmál.

„Nepatříš do tohoto konkláve,“ zavrčela Mihal. „Ztrať se.“

Gardový velehmáč a mistr asasín ji zjevně neslyšel. Dál se rozhlížel po palouku, jako by se vydal na půlnoční procházku.

„Je tady jistá poetičnost,“ oznámil náhle, a zjevně si neuvědomoval nic kolem.

Pocit *něčeho*, co se jí plazí po kůži, který vždycky doprovázel jeho přítomnost, se vrátil. „Co chceš?“ zavrčela. Osmělilo ji – a povzbudilo – že dokonce i Tarchan v přítomnost svého starého mistra neklidně přešlapuje a tře si paže.

„Jen kousek odtud byly sundány další masky,“ pronesl nonšalantně, jako by tím plně zodpověděl její otázku.

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, nejdražší Mihal, že to není daleko od místa, kde jsme se Stahovačem přestali předstírat, že pátráme po K’azzovi, a on vystoupil s nárokem na velení gardě.“

Mihal se hrdlo stáhlo tak, že nemohla promluvit. Parchant! O co se snaží? To do ní mohl rovnou vrazit nůž a skoncovat s tím vším!

„Nevěřím, že tady Mihal se chce pokusit o něco tak radikálního,“ poznamenal Rmut a v hlase mu zaznívalo nevyslovené varování. Upřel na ni přimhouřené oči. „Přinejmenším ne ta Mihal, co jsem znal.“

„Ne,“ souhlasila. „Ale nemůžu ani stát mlčky stranou. Povinnost a věrnost mě nutí upozornit na to, jak K’azz zanedbává své závazky.“

Kutna se posměšně zařehtal a Mihal musela potlačit nutkání popadnout bičový meč a přidat mu na krk pár jizev.

„Ticho,“ zavrčel Rmut a obrátil se k Mihal. „Mám stejný obavy. Co ty, Tarchane?“

Záchlumčan souhlasně sklonil hlavu. „I mně to dělá starosti. Jsme armáda, která se nesnaží získat žádné smlouvy. Zahálíme. Co potom jsme?“

„A ty, Plátku?“ zeptala se Mihal.

Obr se zamyšleně tahal za tlustý dolní ret. Pod vší tou pozorností se začervenal, sklonil hlavu a zamumlal: „Přišel jsem jenom jako pozorovatel – o tomhle nemůžu hlasovat.“

„My o ničem hlasovat nebudem,“ pospíšil si Rmut s odpovědí. „Aspoň zatím ne.“ Upřel oči na Mihal. „Co navrhuješ?“

Pohled mistra zbraní ji sedral až na kost, a ona se nadechla, aby se uklidnila. Jako by jen čekal na jediný její přehmat, jediné špatné slovo, a ona by ucítila jeho čepel v srdci dřív, než by stačila vycítit jeho pohyb. Zjistila, že jí vyschlo hrdlo, a olízla si rty, aby si je zvlhčila. Přesto měla pocit, že pronáší svůj vlastní rozsudek smrti, když promluvila: „Musím vyslovit formální pochybnost o tom, zda je K’azz schopen velení.“

Rmut nezvedl ruce od hůlek zastrčených za opasek. Tarchan přenesl pohled očí tmavých jako lesklý obsidián z ní na Rmuta a konečky prstů si přitom přešel po opasku. Plátek se přestal tahat za ret a stál nehybně, ret stisknutý v prstech.

Paloukem se dlouze nesl výsměšný smích, a ona, stejně jako ostatní, přesunula pohled na gardového velejága Kutnu.

„Sklapni,“ napomenul ho znovu Rmut.

Kutna se uklonil. „Omlouvám se. Prosím tě, pokračuj, milá Miha! Mluv dál. Vzhledem k tomu, jak K’azz, ach, *zběhl* od svých povinností, hodláš jako zastupujícího velitele ustanovit sebe, je to tak?“

„Nic takového nehodlám.“

Jeho sžíravý úsměv zvadl a on zmateně naklonil hlavu na stranu. „Ach? Nehodláš?“

„Ne. Na zastupujícího velitele navrhuju Rmuta.“

Napanský šermíř prudce zvedl obočí. „Tak počkej, Trak aby tě vzal.“

„Nemám námitky,“ vložil se do hovoru rychle Tarchan a zle se usmíval, jak ho Rmutovy rozpaky očividně nesmírně těšily.

„Ale *já* mám,“ zavrčel Rmut. „Nepřijímám to. A vůbec, stejně to neznamená žádné rozdíly.“

Miha! se zamračila, jak si nebyla jistá, co tím myslí, ale vycítila v jeho slovech pravdu. Byla v nich ozvěna čehosi z Jacuruku. „Co máš na mysli?“ zeptala se pomalu, téměř s hrůzou.

Mávl na Kutnu. „Čemu se tady ten šakal chechtá? Ty nejsi mág, Miha! Nechápeš to. Je úplně jedno, koho jmenujeme, aby to převzal. Nejde to.“

„Jak jsem právě pochopil,“ zašeptal Kutna a znovu vycenil bílé zuby v širokém úsměvu. „Přísaha je zavazující.“

Jaká přísaha? podivila se v duchu. *Co ten chlap – Zaraceně! Přísahali jsme K’azzovi! On velí... dokud nebudeme všichni pryč? Není úniku? Jsme... bezmocní?* Zasáhla ji podivná závrať, zorné pole jí ztmavlo. Kdosi ji podepřel – Rmut – a ona vděčně kývla. „Potom nemůžeme nic udělat,“ zašeptala sotva slyšitelně. Ta slova jí zněla zdrceně. Neměli sebemenší naději.

„Domluv to, Miha!“, řekl jí Rmut laskavě. „Prostě pokračuj. Půjdeme do Assailu.“

„Kdo by měl jít?“

„Já musím,“ hlásil se Kutna a zase se šíleně usmíval.

„Potom půjdu taky,“ přihlásil se Rmut a zle na mága zahlížel.
„A já taky,“ dodala Mihál. Pozvání rozšířila i na Plátka.
Ten překvapeně zvedl obočí. „Já bych šel – jestli smím. A navrhuju Gwynna.“

„Pochopitelně musí jít Meč,“ dodával Rmut. „Co ty, Tarchane?“

Muž z plání neklidně přešlápl. „Pokud půjdete vy všichni, potom K’azz určitě nechá velení Stratemu na mně.“ Uhladil si knír a znechuceně se zamračil. „Tady to máte. Velení nedostane Mihál ani ty. Dostanu ho já, a to ho nechci a neprosím se o něj.“

„Mrzí mě to, Tarchane,“ politovala ho Mihál. „Ale taky se mi ulevilo.“

Frkl.

„Musíme tam jít s velkou silou,“ pokračoval Rmut. „Nejmíň ještě deset mečů.“

Mihál kývla na souhlas. „Takže dvě čepele. Ty si vezmeš jednu, já druhou.“

„Dobře.“

„A K’azz?“ zeptal se Plátek s rukou na rtu.

Rmut jen mávl rukou. „Může jít, nebo ne. Je to na něm. Nenecháme tam Kala shnít.“

Lidé z jižního pobřeží ji nazývali Duša, Cizinka nebo Ta, která rozmlouvá s větrem. Věděli o ní ovšem pouze to, že se objevila teprve před několika ročními dobami na jejich pobřeží a že ten den došlo ke strašlivé bitvě, během níž vycházeli mrtví na svět a bojovali celý den a celou noc. Od té doby se všichni této části mořského břehu vyhýbali a byla prokleta jménem Mrtvé pobřeží.

A během ročních dob se bitevní vřava sem na pobřeží vracela. V takových chvílích, ať ve dne či v noci, se místní lidé choulili v chýších, vrhali se před oltáře a prosili, aby je bohové a démoni nechali na pokoji.

Suraman, syn Jirelův, byl jedním z nich. Povoláním rybář. Jednou, když větry zahnały jeho katamarán daleko podél pobřeží, spatřil tu ženu na vlastní oči. Kráčela mezi dunami, sama samotinká, dočista jak líčili ostatní – o jejichž slovech Suraman do té chvíle pochyboval. A přesto se ten den objevila, osamělá postava, dlouhé vlasy vlající v mořském větru, rozedrané šaty taktéž pleskající a povlávající. Pak se zastavila a on měl dojem, že k němu

obrací hlavu, a zdálo se mu, že vidí, jak se jí pohybují rty, jako kdyby mluvila, třebaže tam nikdo nebyl. Nebo na něj sesílala kouzlo. Udělal si nad srdcem znamení proti zlu a pádloval dál, jak nejrychleji mohl.

Dnes ráno se jeho katamaránu opět zmocnily větry a byly odhodlané ho vrhnout na Mrtvé pobřeží. Sklopil stěžen a zuřivě pádloval, ale sílící větry ho hnaly na ponořené skály chránící tuto část pláže. Připadalo mu, jako by se nějaký zlovolný bůh či démon usilovně snažil, aby byl tento den jeho posledním. Uvažoval, co udělal, že si zasloužil takový hněv, a usoudil, že to mohlo být cokoliv. Vrtošivost bohů mu nebyla cizí, a démoni a duchové na pobřeží byli ještě horší. Tehdy se mu mihlo hlavou, že tohle je možná kletba Duše za to, jak ji tenkrát zahlédl.

Pak katamarán zaskřípal na kamenech a jeho to shodilo do vody. Pohazovaly si s ním vlny, až nevěděl, kde je nahoře a kde dole. O skálu si roztrhl rameno, na prsou ho páliло. Náhle nad ním zaplála čistá modrá obloha a on se prudce nadechl, než ho vlny opět stáhly pod hladinu. Rukou narazil na písčité dno a postavil se. Kašlal a tiskl si rameno.

Dopotácel se na břeh, i když věděl, že si tím příliš nepomůže. Toto bylo Mrtvé pobřeží, kde vládli mrtví. Musel utéct. Běžel, supěl, mokrý písek ho tahal za nohy, rameno mu hořelo bolestí a ruku měl kluzkou krví.

Běžel a modlil se, naléhavě prosil všechny bohy a duchy pobřeží, aby mu dovolili uniknout! Aby se dívali jinam! Od dnešního dne jim obětuje polovinu úlovku, pokud se dožije toho, že uvidí zítřejší svítání!

Prosby ustoupily slzám a nadávkám, protože mu ztěžkly nohy a on neustále zakopával a padal. Dech ho pálił v hrdle a viděl rozmazaně. Znovu vstal a klopýtal dál. Náhle se před ním objevila tmavá postava, jako by se vykroužila ze samotné noci, a on se vrhl se zděšeným zaječením stranou. Tam na něj shlédla zpustošená tvář samotné smrti, a Suraman už nic nevěděl.

Probudil se do křiku mořských ptáků. Právě vycházelo slunce. Ležel na písku, před sebou měl zbytky ohně. Něco ho stahovalo, sáhl si na prsa. Přes rameno měl pevně utažený kus nějaké látky. Vyděšeně se rozhlížel. Kde je smrt? Myslel si, že už si pro něj přichází. Možná to byla jen noční můra.

Přes duny kdosi přicházel. Suraman chtěl utéct, ale nohy se odmítaly pohnout. Byl zmrazený strachem. Byla to Duša. Vítr si pohazoval jejími dlouhými zacuchanými vlasy. Na sobě měla koženou košili a kalhoty a přes ně rozedraný kožešinový plášť, který plácal a třepetal se. Suraman viděl, že je stará, vrásčitá jako kmetové. Kolem krku měla šňůrky s leštěnými zelenými a modrými kamínky. Zastavila se a hleděla na něj a jemu to připadalo, že v tvrdých černých očích nemá ani špetku soucitu.

„Dobře je ti?“ zeptala se; mluvila se zvláštním přízvukem a vyjadřovala se hodně archaicky.

Suraman si připomněl, s kým má tu čest, a rychle sklopil zrak. „Čeho si ode mě žádáš?“ vykoktal.

„Ničeho si od tebe nežádám. Nemusíš se mne bát. Neublízím ti.“

Nevěděl, co na to říct. Co vůbec mohl říct? „Vděčím ti za život,“ zamumlal, oči stále sklopené.

„To nic nebylo. Pokud se ti vrátila síla, můžeš jít. Jsi z vesnic na východě, domnívám se?“

Polkl, aby si zvlhčil hrdlo. „Ano.“

„A jak mne tam nazývají?“

Neodvážil se to vyjevit. Pátral po nějaké vhodné odpovědi, až se Duša zasmála a zamumlala: „Tak zlé to je?“ Suraman sklonil hlavu, ještě vyděšenější než předtím. „Nevadí,“ pokračovala, „chápu. Není to důležité. Měl bys jít, než –“ hlas se jí zadrhl, skoro jako by ji to zabořilo.

Suraman se odvážil vzhlednout. Duša studovala obzor a na okamžik se zdálo, že je ještě vyděšenější než on. Málem promluvil, aby se jí zeptal, co vidí, ale příliš se bál jejího hněvu, než aby se něčeho takového opovážil.

Vzepřel se na zdravé ruce a celou dobu se díval do země. „Já – já tedy půjdu. Ještě jednou děkuju.“

„Zajisté.“

Odvážil se znovu podívat. Čarodějka se stále dívala bokem, mhouřila oči, rty znepokojeně stisknuté. Suraman měl chvíli zvláštní dojem, že tato bytost na pobřeží nestraší, že ho ve skutečnosti stráží. Kulhavě se vydal pryč. Ale ten zarážející obraz ho přiměl se ještě otočit. Vzhlédl a zeptal se: „Jak se ti potom říká – jestli to smím vědět?“

Žena stále hleděla na moře. Staré, záplatované kožešiny se

kolem ní zmítaly a škubaly sebou. „Můžeš mi říkat Stříbrná liška,“ odpověděla nakonec.

Když byl dost daleko, odvážil se ještě naposledy ohlédnout. Žena dosud stála tam, kde ji opustil. Osamocená, hleděla na vzdouvající se vlny, ruce sepnuté za zády. V té chvíli mu připadala ještě osamělejší a smutnější. Z něčeho na ní ho zabolelo u srdce. Už se chtěl obrátit, když tam mezi dunami najednou už nebyla sama. Stály tam další postavy. Tmavé, zpustlé a působící vyčerpaně. Zvláštní těla halily huňaté kožešiny a kolem nich povlávaly dlouhé cáry vydělaných kůží. Postava v čele měla pokroucené parohy.

Z toho pohledu mu po zádech přešel mrazivými prsty atavistický strach. Suraman couval, opět celý vydešený. Mrtví. Je to ta smutná královna mrtvých. Představa, že kdyby se v tom příboji utopil, i on by nyní mohl stát mezi nimi!

Otočil se a utekl. Musí všechny varovat! Nikdo už nemusí pochybovat. Opravdu to je Mrtvé pobřeží!

Burl Tardin věděl, že z bezpočtu flibustýrů, námořních lupičů i otevřených pirátů na jižním genabakiském pobřeží a v souostroví Svobodné konfederace není prvním, kdo slyší o bohatém nálezu zlata v legendárních zemích severního Assailu. Také věděl, že není první, kdo se vydává na jih, aby překonal bouřlivé Galatanské vlny a odtud pokračoval dál, vplul do polobájného Moře nenávisti, jak se mu říkalo za starých časů. A také věděl, že ač není první, komu se řečená plavba za značného rizika a nákladů podařila, i tak je to úspěch hodný písně.

Tím si začal být opravdu jistý, když míjel zničené trupy genabakiských plavidel, rozeté podél pobřeží, které stejné staré písně a příběhy pojmenovaly „Raubířské pobřeží“.

V každém případě tušil, že je mezi prvními, kdo dorazil až ke skalám tvořícím jakousi uličku, známým jako Strážci. Tyto skály a průplav klikatící se mezi nimi dusily Strašnou úžinu, vstup do vnitrozemního Děsného moře – jemuž někteří říkali Moře děsu. Burl byl přesvědčený, že je první z krajanů, jemuž se tento konkrétní zázrak plavebního umění podařil.

A nyní se svým *Mořským štěstím* a posádkou seděli v bezvětrí kdesi na bledých mléčných vodách Děsného moře. Posádka pochopitelně usedla k veslům, i když postup v nepolevující mlze

halící hvězdy v noci a zakrývající neznámé pobřeží ve dne bylo těžké odhadnout. Mnoho členů posádky chtělo přirazit a počkat, dokud se ta zatracená mlha nerozptýlí, on se ale domníval, že takovéto podmínky jsou v této podivné zemi a vodě nevyhnutelné. Kromě toho, kdykoliv přirazili, aby nabrali vodu či něco ulovili, střetli se s nepřátelskými domorodci, kteří už propíchlí čtyři jeho lidi.

Kolem se sunuly hradby husté mlhy připomínající kouř a zatmotávaly je do svého lepidivého objetí. V mlhách jako by se objevovaly tmavé siluety. Možná jiné lodě, stejně ztracené. Hlídka na ně volala, ale přes vodu se vracela jen ozvěna jejich hlasů. Aspoň to Burl předpokládal, protože vracející se křik strašidelně připomínal hlasy v jiných jazycích přinášející svá varování. Možná to byl dokonce panický řev.

„Mořská obluda!“ ohlásila jednou ráno hlídka a Burl tomu chudákovi málem nařídil, ať sleze dolů, protože ho už šálí zrak. Jenomže se přidávali ostatní a ukazovali na levobok, kde se k nim rychle blížilo cosi tmavého. V mlze to bylo dlouhé a vysoké. Burl se ohromeně dovolával velkého mořského boha, protože to byl mořský drak.

Mlha se rozdělila ve vířících chomáčích a hlídka zpanikařeně zavřískla: „Bacha! Led!“

„Odstrčte to!“ zařval Burl.

Členové posádky na pravoboku přiskočili, aby vysunuli vesla, zatímco ti na levoboku pozvedli ta svá a zapřeli se. O křehké dřevěné tyče se otřel obrovský kus smaragdového ledu. Dřevo se tříštilo a lodníci chroptěli a ječeli bolestí, jak mezi nimi zpřelámaná vesla švihala. Hernen spadl s roztržštěnou lebkou, když ho jedno veslo udeřilo z boku do hlavy s odporně vlhkým zapraščením.

Mořské štěstí poskočilo pod nárazem z boku. Prkna sténala a všichni na palubě popadali. Na palubu se sypal led jako třpytivá sprška a z úlomků se kouřilo.

„Zkontrolujte trup!“ nařídil Burl a škrábal se na nohy. „Odklidte ten led.“

„Rozkaz,“ opáčil první důstojník Whellen.

Velký ledový behemot pokračoval po svém kurzu a střet na něm nezanechal sebemenší šrám. Burl se za ním díval, jak se strašidelně tiše ztrácí v hradbě visící mlhy „Trup drží,“ hlásil hlavní tesař a Burl s úlevou kývl.

Bolestný výkřik přilákal jeho pozornost ke středu lodi. Tam stál Whellen a zíral na své ruce. Burl k němu přiběhl. „Bohové, co se děje?“

První důstojník jen beze slova civěl na ruce. Burl mu trhl ramenem. „Mluv, člověče!“

První důstojník zvedl oči a Burl ucukl: nebyla v nich ani jiskřička vědomí. „To pálí!“ šeptal ohromeně důstojník. „Ten led pálí.“ Pak se zhroutil na mokrou palubu.

Burl ho nechal zabalit do pokrývek a dál na něj nemyslel – musel zkontrolovat, jestli loď ještě drží pohromadě a jestli ještě má posádku. Nechal vytáhnout náhradní vesla a ta, která ještě půjdou opravit, uložit. Jenomže jim teď scházelo pár členů do plné posádky, a když se lodníci vrátili k veslování, plavili se ještě pomaleji než předtím.

Následujícího dne zahlédli plavidlo. Zprvu to byla jen ohromná, nehybná silueta v mlze. Přiveslovali blíž a pozdravili, ale žádná odpověď nepřišla. Burl nařídil opatrnost. Polovina posádky, která zrovna neveslovala, si spěchala připravit zbraně. Jak se blížili, rozeznali obrysy plavidla, s jakým se kapitán ani posádka ještě nikdy nesetkali.

Loď byla dlouhá a úzká, galéra jako *Štěstí*, ale větší, uzavřená, ne s otevřenou palubou. Ležela v bezvětrí, plachty schlíple visící na jediném stěžni. Burlovi připadala opuštěná, jako loď duchů. „Ahoj, loď!“ křikl znovu.

Když nikdo neodpověděl, nařídil *Štěstí* přiblížit se co nejvíc. Připravil se malý výsadekový oddíl vedený druhým důstojníkem Gaffem. Whellen byl ještě upoután na lůžko neduhem, který ho postihl.

Štěstí přirazilo ve středu lodi a oddíl se vyškrábal na palubu. Burl s posádkou čekali se zbraněmi připravenými v rukou. Nemuseli čekat dlouho. Burlovi připadalo, že se oddíl vrátil okamžitě. Přehodili nohy přes vyšší bok a seskočili nebo se spustili dolů. Burl mezi nimi hledal Gaffa. Všichni byli zamlklí, dokonce bledí. Burl svého muže našel a přeměřil si ho pohledem. „Tak co?“

Druhý důstojník jen potřásl hlavou, nedokázal promluvit. Znepokojivě Burlovi připomínal Whellanovu reakci na led v ruce. Gaff si roztřeseně otřel rukávem zpoceně čelo a polkl, jako by polykal žluč. „Pryč,“ vypravil ze sebe. „Všichni jsou pryč.“

Burl si prohlédl kymácející se plavidlo. Čára ponoru byla oba-

lená vilejší a chaluhami, jako by loď ležela v klidných vodách celá léta. „Mrtví? Jak?“

„Ne, nejsou mrtví, pane. Jsou pryč. Posádka je pryč. Není tam živé duše, ani mrtvé. Loď duchů.“

„Odříznutá? Nehoda?“

Druhý důstojník si třel paže, jako by mu byla zima, a oči upíral na tiché plavidlo. „Ne, pane. Jako kdyby posádka prostě odešla během plavby. Lana jsou napůl stočená. Jídlo je ještě na stole. A pořád čerstvý.“

„Čerstvé? Jak je to možné? A kormidlo?“

Gaff zavrtěl hlavou. „Nekoukl jsem se, pane.“

„Nekoukl? Bohové a démoni, člověče! Vrať se na palubu a najdi kormidlo.“

Gaff sebou odmítavě trhl. „Ne, pane. Ta loď je prokletá. Musíme odrazit.“

Burl chtěl poslat muže zpátky pro zásoby a pitnou vodu, ale všiml si, jak důrazné příkyvování slova druhého důstojníka vyvolala. Viděl gesta proti zlu a ve všech očích i atavistický strach. A jelikož byl sám námořník, věděl, jak hluboce zakořeněná může pověřivost být. Také věděl, že velí jen díky podpoře těchto mužů, a tak jenom opovržlivě mávl rukou a zamumlal: „No dobře. Když to musí být.“

Gaff důrazně kývl, že bere na vědomí. Obrátil se k výsadkovému oddílu. „Nic jste nepřinesli, co? Dobře. Nemůžeme riskovat kletbu.“ Potom zavolal na zbytek posádky: „Odvázat! Vesla zpětně!“

„A jaká kletba to je, Gaffe?“ vyzvídal Burl, když cizí plavidlo vklouzlo do mlhy jako přízrak.

„Moře děsu, pane. Prý dohání lidi k šílenství.“

Burl ty příběhy a písně také slyšel. Příběhy o záhadně opuštěných lodích, plovoucích trupech zbavených posádky. Doteď tomu věřil jen tak napůl. Proč by nějaká posádka opouštěla plavby-schopnou loď? Musela připlout z nějakého nedalekého přístavu. Určitě se uvolnila z kotvicích lan. Posádka by přece jen tak nena-skákala do vody.

Burl si uvědomil, že si jeho muži mezi sebou mumlají. I když už se rázně opírali do vesel, mluvili spolu potichu. Burl si vyslechl opakování a převyprávění všech těch prastarých vyprávěnek o lodích duchů a kletbách. A mezi muži slyšel šepem opakované

jméno, samo působící jako kletba: *Děsné moře. Moře děsu. Děsivé moře.*

A teď, jako hustou, dusivou mlhu, cítil stejnou hrůzu ovíjející se kolem celé lodi. A napadlo ho, že už je možná příliš pozdě. Že možná stačilo nějaké náhodné setkání s cizostí, jež nakazilo mysl a představivost – a to byla celá ta kletba.

Syn Ormana Bregina si říkal, jaké má štěstí, že je naživu. Vyrostl mimo Loknu v chladném stínu držav Lednékrve. Znal pouze tvrdou dřinu sedlačení na kamenité půdě. Stejně jako všichni jeho příbuzní a sousedé, všichni lidé v Lokně. Věděl, že jej a jeho sousedy nazývají ve velkých síních na vysokých svazích nížiny, jak oni zase opovržlivě říkali pobřežním královstvím. Ta vysoko položená zalesněná horská údolí, vedoucí nahoru k Solným horám, byla zapovězená. Klany Lednékrve si své državy žárlivě střežily a neustále mezi sebou válčily kvůli hranicím. Všechny, kdo tam neoprávněně vstoupili, nížiny jako on, bez milosti na místě zabily.

Pochopitelně on a jeho lidé byli také celá pokolení ve válce, v níž se snažili vytlačit ty zatracené Lednékrve a smazat je z povrchu zemského.

A on a jeho lidé vyhrávali. Aspoň tohle se povídalo na lavicích u Bílého jelena. Obce neustále rostly a místní baron P'tar Dlouhoruký byl pevně usazený ve své síni.

Přínejmenším tak vypadala situace před posledním nájezdem. Orman se k němu málem připojil. Většina jeho přátel to udělala. Dlouhoruký ho vedl osobně. Téměř padesát ozbrojených mužů a žen vyrazilo na lov Lednékrve a aby jim vypálilo velké síně do základů.

Pouze dvanáct se jich vrátilo. Dlouhoruký byl mezi nimi, i když vážně raněný. Z Ormanových přátel se nevrátil žádný. U Bílého jelena se tlumeným hlasem hodně hovořilo o kouzlech Lednékrve. Jak se pohybovali lesem jako duchové a bojovali jako zbabělci, zaútočili ve tmě a pak utekli a zmizeli jako bludičky.

Baron se teď držel ve své síni a lidé ho přejmenovali na Krátkoruký. Orman se domníval, že budou brzy mít nového vládce. Tak to chodilo. Jakmile místní král či královna nebo baron zesláblí a už nedokázali udržet, co získali, povstali jiní a sebrali jim to.

Možná král Ronal Parchant z města Plášť. Orman se doslechl,

že Ronal překročil Katovský potok a vysekal si novou osadu ve vysokých sosnách Bainské državy. Taky se doslechl, že Ronal má hlavu Lednékrve Šaji Baina naloženou v nálevu v nádobě na svém stole.

Orman si znovu poblahopřál, že je ještě naživu.

A pak se během posledních dvou období rozšířila od města k městu zpráva o bohatém nalezišti zlata, objeveném v říčních údolích Solného pohoří – daleko uvnitř držav Lednékrve.

Nejdřív to všichni, koho znal, odmítali. Vody na jihu se jmenovaly Zlaté moře, a to nepochybně vyvolalo všechn ten rozruch. Kmeti tvrdili, že se to už stalo dřív: nějaký přiblblý cizinec zahlédl to jméno kdesi na nějaké staré, zaprášené mapě, a než jste se vzpamatovali, dorazili pitomci, kteří si mysleli, že stačí jenom natáhnout ruku a sbírat zlato plnými hrstmi.

Pak ale přišly řeči, že na jih přijíždějí cizinci. Zprvu jen pramínek. Pár světlolasých hlupáků, kterých bylo snadné se zbavit. Později jich už ale byly celé tlupy. Někteří se dokonce cpali do vnitrozemí a ignorovali veškerá varování. Pár z nich se znovu objevilo jen jako hlavy naházené do bystřin nebo naražené na kůlech vedle lesních cest.

Teď jich do nížinských království připlouvaly plné lodě. Přes noc vznikla na březích Zlatého moře dvě nová města. Orman se doslechl, že tam, kde byl Kostěný poloostrov pro vetřelce uzavřen, došlo na skutečné boje.

Potom, jednou pozdě večer, přišel Gerrun Malík, posadil se vedle něj na lavicích u Jelena a začal mluvit o zprávách o zlatě. Orman ho nechal chvíli žvanit – tenhle Gerrun Malík s jeho zlatými náušnicemi a plstěnými košilemi, co kupoval od kupců z pobřežních království, si až příliš potrpěl na pivo. Tolik tím mužem pohrdal, že mu chvíli trvalo, než k němu pronikl plný význam toho, co mu Gerrun Malík šeptem sděloval. Že odchází s bratry Reddiny a Starým medvědem. A připojí se k nim?

Každý jiný večer by na tu hlupákovu povídačku nebral zřetel. Ale zmínka o Starém medvědovi ho zarazila. Jeden z posledních lovců v horských údolích. Do držav Lednékrve zřejmě přicházel a zase odcházel, jak se mu líbilo. Povídalo se, že před mnoha lety sloužil jako nájemný oštěp pro Patařský klan – když ještě měl obě oči. A taky bratři Reddinovi, Keth a Kasson. Patřili k těm jednácti, kteří se vrátili s Dlouhorukým. Oba byli vážní a zamlklí. Tak zamlklí, že jen málokdo věděl, který bratr je který.

„Proč já?“ zněla Ormanova krátká odpověď. Seděl s lokty opřenými o stůl a kožený korbel měl položený mezi nimi.

Gerrun trhl hlavou, souhlasil s otázkou. Rychle se napil a otřel si rty. „Starý medvěd říká, že znal tvého otce. Proto. Prý se dokonce setkal i s tebou.“

Orman kývl. Bylo to před lety. Jeho otec slíbil věrnost Dlouhorukého předchůdkyni Eustě. Eusta Chorá, jak byla známá, protože neustále s něčím stonala. Ormanův otec byl hraničář, občas dokonce proklouzl do držav Lednékrve – a Ormana vzal párkrát s sebou.

A vyprávěl mu o duchách. V državách Lednékrve straší, vysvětlil mu první večer, když se tiskli k malému ohýnku. Straší tam duchové všech mrtvých předků různých klanů: Patařů, Bainů, Sayerů a všech ostatních. *A občas, šeptal jeho otec a naklonil se blíž, velký oštěp Kančíkel položený přes kolena, když posloucháš hodně pozorně, tak je taky uslyšíš.*

A později je Orman opravdu uslyšel – nebo si to aspoň myslel. Volající hlasy. Jako by k němu promlouvala samotná země, državy Lednékrve. Když teď vzpomínal na dobu asi před pěti lety, uvažoval, jestli si to jen nepředstavoval. Jestli je neslyšel jen proto, že to jeho otec zmínil.

Šprým zahraniý na vnímavého chlapce.

Vzpomněl si, jak během jedné z těch cest potkali Starého medvěda. Svě jméno získal podle huňaté hnědé kožešiny, do které chodil zabalený, s medvědí hlavou přehozenou přes vlastní jako kapuci. Zahnívající kůže smrděla už tehdy – jak asi musela páchnout dnes. Pokud si dědek nepořídil novou.

Orman si myslel, že už pochopil Medvědovu skutečnou zprávu. Věděl, že otec Ormanovi ukázal nižší údolí držav. A tu zprávu poslal, aniž by jeho prostředník Gerrun cokoliv pochopil.

Koupil si trochu času tím, že si dlouze, pomalu přihnul z korbele. Rozhlížel se po šenku z tmavých trámů u Bílého jelena. Připozdívalo se, oheň v kamenném krbu pohasínal. Zůstávali pouze štamgasti, těch pár, kteří si zaplatili za výsadu, že mohou strávit noc na podlaze na slámě, mezi psy hledajícími zbytky. Jemu a Gerrunovi nevěnoval nikdo větší pozornost, pokud mohl vidět.

Takže. Starý medvěd svolával bandu a chystal se vyrazit na zlatonosná pole. Ale proč bandu? Veterán z hor by to určitě měl zvládnout sám. Možná už tu a tam během let pár valounků se-

bral... Musel narazit na bohaté ložisko – takové, kde stojí za to kopat.

Pak mu to došlo: Starý medvěd očekává konkurenci. Sázal na to, že brzy, možná koncem této nebo nadcházející roční doby, až dorazí jaro, se to bude v horách hemžit nížňany a cizími hledači pokladů, nájezdníky a vyloženými loupežníky. A všichni budou bojovat o klejmy nebo již vylovené valounky a zlatý prach.

Lepší tedy bude dorazit dřív, než se přihrnou ostatní. A on, bratři Reddinové i Starý medvěd už v državách Lednékrve byli předtím – to nebyla žádná shoda okolností. Všichni kromě tady Malíka. Nebo to bylo jinak? Kradmo si druhého muže prohlédl, zatímco sledoval většinou již prázdné lavice u Bílého jelena. Nikdy neměl hluboko do kapsy, když si měl platit pivo, tenhleten Gerrun Malík, přestože neobdělával žádnou půdu ani nepracoval pro ostatní. A co ty jeho zlaté náušnice? Tlustý kruh z krouceného zlata na zápěstí? Když o tom Orman uvažoval, kde přišel ten chlap k takovému bohatství? Možná se tenhle Gerrun taky vyznal na jistých vysokohorských bystřinách v údolích, kde prý pár dní rýžování mohlo zaopatřit člověka na celá léta.

Orman si odkašlal do pěsti a potichu zamumlal: „No dobře. Kde je ta schůzka?“

Gerrun se usmál, zhluboka se napil a otřel si pěnu z kníru. „Znáš ten tábor nahoře pod Jelení skálou? Nad Sosnovou bránou?“

„Ano.“

„Tak zítra.“

Orman kývl a dopil pivo. Když se zvedal, mávl Gerrun na hostinského Osta a objednal si další.

Zpátky do strýcovy državy, kde nyní s matkou žili od doby, co si je k sobě strýc vzal po smrti Ormanova otce, to byla dlouhá, mrazivá cesta nocí. Padal lehký ledový déšť. Sníh pod nohama křupal, břečka s nočním ochlazením zamrzla. Nad jeho hlavou přes noční oblohu se opět klenul Velký ledový most, třpytivý a zlověstný. Poslední dobou byl trochu zastřený s tím průchodem Cizince či Veřelce, jak ho někteří nazývali. Lidé tvrdili, že předpovídá konec Lednékrve. Žádné takové požehnání však nepřišlo. Cestou zmrzlým bahnem Orman uvažoval, jestli se na něj nebude časem nahlížet jako na předzvěst zlaté horečky a rozdrčení Lednékrve pod nohama hord cizáků... pokud tedy opravdu dorazí až

tak vysoko na sever. V tomto smyslu to možná opravdu bylo znamení – ať už se stane cokoliv.

Otevřel dveře do boudy, kterou jim strýc neochotně přenechal, kde hrozně táhlo, a přistoupil k truhlici u protější zdi. Odklidil hromadu smetí z každodenního života: hobliny, kousky pytlovníny, sukna, juty a plátna, jež jeho matka sešívala a látala a šila z nich šaty, dřevěnou misku, kterou vyřezal a v níž nyní chřestily knoflíky, háčky, šídla a jehly, vše vlastnoručně vyřezané z kosti a parohu. Otevřel truhlici, vytáhl otcův kožený oděv, sroloval ho a sepal opasky.

Do nosu ho udeřil silný otcův pach: zvířecí tuk a kouř smísené s borovou pryskyřicí a hlínou. Pach vysokohorského lesa.

„Ty odcházíš,“ pronesla za ním matka. Obrátil se. Ležela pod hromadou pokrývek. Její dlouhé šedé vlasy zachytávaly měsíční světlo pronikající jediným oknem na roztaženou ovčí kůži.

„Ano.“

„Kdy?“

„Zítřka.“

„Chápu. Kam půjdeš?“

Sevřel těžkou koženou košili a kalhoty a odkašlal si. „Na jih do pobřežních království. Možná se přidám k Ronalovi Parchantovi.“

„Vezmi si Kančíkel,“ řekla po dlouhé odmlce.

Orman se překvapeně narovnal. Kančíkel byl oštěp jeho otce. Nyní visel nad kamenným krbem ve strýcově síni. „Jal si ho zabral pro sebe.“

„Já s tím nesouhlasila. Ale tehdy jsem neřekla nic. Byl jsi příliš mladý.“ Oči se jí ve slabém světle třpytily, když přenesla pohled směrem k síni. „Běž hned. Všichni budou v posteli.“

Orman vstal, protáhl ruku řemenem a upravil si tlumok na zádech. Věděl, že uvnitř jsou i vysoké mokašiny, které jeho otec nosil převázané koženými řemínky až ke kolenům. Matka vstala také. V dlouhé bílé košili zářila jako duch a Ormana zamrazila neblahá předtucha její smrti. Ve dveřích k němu přistoupila. „Běž potichu.“

„Jako otec,“ odpověděl a ona se usmála, i když to byl smutný úsměv. O líc se mu otřela chladná vlhkost, když ho políbila. „Opatruj se.“

Nikdo ze strýcovy domácnosti, bratřanců či jejich najatých ozbro-

jenci, se mu při výstupu do kopce k dlouhému domu nepostavil do cesty. Vstoupil. Psi ho nadšeně přivítali a hledali mu v rukou pamlsky. Všechny je pohladil a utiřil a zamířil k širokému kamennému krbu s římsou z osekaných říčních oblázků. Natáhl se a sundal oštěp z dřevěného držáku. Silné jasanové ratiště se širokou hlavicí ve tvaru listu, výjimečnou, protože byla vytesaná z nějakého neznámého kamene, bylo lehčí, než když ho držel naposledy u otcovy pohřební hranice.

Byl v polovině síně, když ho zastavil ženský hlas. „Ormane! To není tvoje.“ Otočil se. Ve dveřích do jejich ložnice stála Jalova žena Raina zabalená do pokrývky.

„Přechází na mě od mého otce.“

„To musí rozhodnout Jal.“

„Beru si ho jako odkaz svého otce.“

Raina se otočila do ložnice. „Jale! Prober se, ty hňupe! Tvůj synovec je nevďěčný zloděj!“

Orman nečekal, až se probere čeleď i pán. Rainin jekot se za ním nesl dolů z kopce. „Ormane! Prohlašujeme tě za zloděje! Nikdo tě nepřijme! Psanče! Uštvou tě jako psa!“

Tehdy se rozběhl k lesu. Od úst mu stoupala pára a Kančíkel byl v jeho ruce lehký jako vrbová větévka. Čepel ze smetanově hnědého kamene jako by zpívala, když protínala chladný noční vzduch.

Před ním se zvedal jeden zalesněný svah nad druhým, svahy a hřebeny šplhaly k širokým úbočím Solnohor. Jeho štíty se sněhovými čepicemi zářily v měsíčním světle tmavým stříbrem, domov nekonečných líc držav Lednékrve. Tato divočina mu nyní kynula – nekonečné příležitosti, stačilo se jich prostě chopit. Slib, který mu jeho otec před lety dal.

KAPITOLA II

U soudila, že její život je jen řada selhání. Žalostných selhání. Jedno za druhým. A to vše poté, co se tolik bytostí tolik obětovalo, aby jí přinesly její dědictví. Její matka, rhivské kmeny, malazští mariňáci, občané Darúdzhistánu – ctihodní i méně ctihodní – hrdinsky bojovali za to, aby jí pomohli stát se tím, co jí bylo předurčeno: Stříbrnou liškou, vyvolávačem prastarých, nemrtvých T'lan Imass, kteří prokleli sami sebe.

Její matka se vzdala vlastního života, aby dala život jí. Rhivové přestáli omezení a ztráty během mnoha svých stěhování. Jeden z nejoblíbenějších malazských důstojníků položil život, když bojoval za ni, a teď, když byla znovu jmenována t'lanimasským vyvolávačem, hrozilo, že ji zničí Imassové samotní.

Narodila se, aby sjednotila mnohé t'lanimasské klany v jednom shromáždění určeném ke zrušení tellannského obřadu, který je v životě i smrti pojil s nelítostným pronásledováním Jaghutů. S válkou, jež se už před nespočetnými tisíciletími rozplynula do nepodstatnosti, když se ta cizí rasa vytratila a zůstalo jen pár jednotlivců, které imasské ani lidské záležitosti v nejmenším nezajímaly.

Ne všichni Imassové však považovali tuto válku za skončenou. Tady v Assailu přetrvával jeden z pozůstatků konfliktu. Duchamorný odkaz ohrožující dokonce i její soucítění s tímto prastarým lidem.

Nyní trávila dny a noci hlídkováním na pobřeží, kam chodba či říše Tellann přitahovala Imassy vedené jejím dosud přetrvávajícím působením. Nalezli zde ji a ještě něco. Něco, co nikdo z nich nečekal, dokonce si to ani neuměl představit.

Když na tom byla nejhůř, přicházel Pran Chole a chvíli pobyl – nebo se jí možná díval přes rameno pro případ, že by se rozhodla pro nějaký náhlý a drastický způsob, jak svou bídu ukončit. Ještě

nepřišla na to, jestli je jeho mlčenlivá společnost útěchou, či přítěží. Kdysi se dokonce jednou nabídl jako bezbranný cíl pro její hněv, její vztek a rozhořčení nad nespravedlností vlastního osudu. A ona ho zmlátila tak, jako když kovář buší do kovadliny. Posléze však pochopila, že to udělal z lásky k ní. Jako dar. Aby svou zuřivost obrátila proti němu, je proti sobě.

Nyní si nebyla jistá, co vlastně k prastarému kostějovi cítí – byl tím nejbližším otci, co kdy měla. Když měla největší depresi, nějak to dokázal vycítit. Přišel do jejího stanu v dunách, vstoupil stejně jako každá jiná živá bytost odvázanou přední chlopní, sklonil hlavu s ozdobou z olámaných parohů, zůstal mlčky stát a jen se rozhlížel. Nabízel jí to poslední, co mu zůstalo, aby ji trochu uklidnil: svou společnost.

Občas, za podobných nocí, když vyl vítr od pobřeží a vlny bušily do pláže, jako by ji chtěly úplně spláchnout, sedala se zkrřízenými nohama u svého ohýnku a kožený stan se kolem ní otřásal. On se vždy zastavil hned za vchodem, jako by si nebyl jistý, zda tu je vítán. Necítla se v jeho přítomnosti nepříjemně, a on vlastně neupíral svou pozornost na ni. Tmavé oční důlky hleděly stranou, k pobřeží, jako by pátraly po nově příchozích.

Pochopitelně se s tímto neohrabaným společenským gestem nemusel vůbec namáhat. Ona, ze všech lidí, nebyla nikdy sama. Tak to prostě bylo. Takto byla Stříbrná liška stvořena. A považovala to za své prokletí. Sídli v ní čtyři bytosti. Sám Pran Chole, mezi jinými, přitáhl ty čtyři k sobě, aby vytvořil, jak doufal, prvního žijícího t'lanimasského kostěje a povolávače za mnohá tisíciletí. A uspěl. K její duši byly připoutány mocné bytosti, mrtvé a umírající, jakoby krvavou šlachou a uschlými kořeny: Besana, mocná malazská kádrová čarodějka, dost silná, aby ji bylo možné považovat za potenciálního velehágu; Bellurdan, thelomenský obr zaživa a ohromná duše ve smrti; a jí ze všech nejbližší Tumava, kouzelnice z Malazské říše. Kdysi jako živí chvíli sloužili prvnímu císaři Kellanvedovi. Ale ve smrti souhlasili, že budou sloužit malé Stříbrné lišce – osudem předurčené, aby propustila T'lan Imass z nevolnictví, jež na sebe sami uvalili.

A když byla úplně na dně, jako dnes v noci, nemohla si nevšimnout svých rukou, když prohrabávala skomírající uhlíky v ohništi. Scvrklých, jakoby ptačích obrysů, samá kost a šlachy, se stařeckými skvrnami. Nebyly to ruce mladice, jíž bývala – přinejmenším

podle let. Podle toho, kolik času na světě prožila, by měla být dospívající dívkou. Jenomže účel, to, k čemu byla vytvořena, nastal dříve. A tak ji museli urychlit, aby ho mohla naplnit. Cena byla strašlivá, a ne pouze pro ni. Ta nutnost strávila nejdřív její matku. Sebrala jí mnoho desetiletí ze života, který mohla vést. A nyní drtila ji.

Pohnula rukama, aby si je zahřála, a pak zase začala prohrabávat uhlíky klackem z křehkého dřeva vyplaveného na břeh. Pran Chole to všechno sledoval. Nízký ohýnek vrhal bronzovou záři na jeho suchý, ošlehaný obličej, i když jeho prázdné oční důlky zůstávaly schované pod členkou z omšelých, olámaných parohů. Kolik takových scén už tento Imass viděl? Usoudila, že záře ohně mu sluší.

V duchu se vrátila k jinému Imassovi; k té, s níž strávila mnoho podobných nocí za mořem v Genabakis a jež se stala tím, koho mohla považovat téměř za přítelkyni. Byla to Lanas Tog z Kerluhm T'lan Imass. Válečnice, jež přinesla zprávu o válce v Assailu.

Stříbrná liška si povzdechla a zadívala se na své bezvládné, neužitečné ruce. Pran Chole, který ji tak dobře znal, přerušil ticho. Jeho hlas byl jako písek sunoucí se po dunách: „Udělal, co považovala za nezbytné, dítě.“

Rozčílilo ji, že je tak průhledná, a zavrčela: „Neměla lhát.“

„Ona nelhala. Mohla bys říct, že pověděla jen půlku pravdy. Tu, o níž si myslela, že nás přivede sem.“

„Musela vědět, že se k ní nepřipojíme.“

Věkovitý nemrtvý válečník jí poskytl odpověď z hloubi své moudrosti nahromaděné během mnoha tisíciletí: zlehka pokrčil kostnatými rameny. „Myslela si, že někteří to udělají.“

Stříbrná liška cítila rostoucí vztek nad takovou zradou. Horami otřásající hněv Bellurdana v ní se probudil nanovo kvůli těm, kdo se vzepřeli jejímu příkazu, a Tumavina ledová přísaha šeptala: nikdy nezapomeň ani neodpusť. Přesto s Besanou stále nemohly uvěřit, že se najdou tací, kdo by na první místo kladli prastaré nepřátelství – a dokonce i po lekcích v Genabakis a požehnání Vykupitele, jenž T'lan Imass znovu poskytl naději. To lpění na minulosti její mladou duši trápilo nejvíc. „Je to tak naprosto zbytečné,“ zamumlala a dívala se, jak se uhlíky stravují.

Pran Chole neodpověděl. Stříbrná liška po chvíli vzhledla a viděla, že je sama.

Zamrazila ji jistota. *Bohové, ne. Ne znovu. Nemůžu jít. Nemůžu*

být znovu svědkem toho všeho. Rvalo jí srdce, když to viděla. Ale měla by to udělat. Pokud by dokázala přesvědčit aspoň jednoho...

Roztáhla kožené chlopně a běžela k vlnám narážejícím na břeh za vysokými dunami.

Prana Choleho našla stát po kolena v pěnicím příboji. Hleděl na prázdný oceán. „Kdo přichází!“ křičela přes vítr a hukot vln.

„Nevím,“ odtušil, flegmaticky jako vždy.

Stříbrná liška se zadívala na vodu, tmavou a pruhovanou pod mrazivými hvězdami a větrem hnanými mraky. Kůže, od stehien promočené, ji stahovaly dolů, těžké, těsné. Mezi vlnami se začaly vynořovat tmavé postavy: poničené lebky, potrhane čapky z kostí a vydělané kůže, olámané kamenné hlavice oštěpů, nahrbená ramena ve zvířecích kůžích. Tlan Imass vystupovali z příboje, asi tucet, možná víc.

„Jsou to Kerluhmové,“ zamumlal bezvýrazně Pran Chole a vstoupil dál do vln.

I když se toho děsila, zpráva ji přesto přiměla zatnout pěsti a přitisknout si je na prsa. Bohové, ne! Další. Copak nepřestanou přicházet? Proč ne ostatní?

Pran Chole zvedl ruku tvořenou kostmi a kůží, jež jako by byla vydělaná. „Zdravím, Kerluhmové!“ zavolal. „Jsem Pran Chole z Kronů. Je nám ctí.“

„Jsem Othut K'ho,“ ozval se jeden. „Je nám ctí, Kronové.“ Z holých kostěných ramen mu visela rozedraná pláštěnka sešitá ze zvířecích kůží. Obrátil se ke Stříbrné lišce a poklekl do příboje. Ostatní z jeho bandy se k němu připojili. „Vývolávači,“ zamumlal stejně tiše jako Pran. „Je nám ctí.“

Zvedla ruku, aby je umlčela. Už věděla, že musí přikazovat, když ji instinkt přesvědčoval, aby prosila. „Děkuji, Othute. Pokud mě ctíš, musím tě požádat, abys souhlasil s tím, že nic nepodniknete, dokud vše plně nevysvětlím.“

Potlučená tvář se mu pomačkala ještě víc, jak svraštil téměř bezmasé čelo. „Vysvětlíš?“ vydechl. Prázdné oční důlky přesunul k severu. „Teprve nedávno jsme se znovu probudili do světa, pravda. Byli jsme polapeni během přechodu Agadalů a zachytil nás led. Zřejmě jsme spali celé věky. A zatímco jsme dřímali, polapení, ta ledová řeka nás odnesla opravdu daleko. Probudil jsem se na břehu neznámého moře a vysvobodil ty společníky, které jsem dokázal najít. Pak jsme uslyšeli povolání...“

„Poslouvej mě, Othute!“ přerušila ho a snažila se překřičet řev příboje. „Pokud mě ctíte, musíte poslouchat moje příkazy. A já nařizuji konec války, Othute. Je konec. Už žádné nepřátelství. Sejdeme se tady a já vás všechny propustím. Je to jasné, Othute? Posloucháš mě vůbec?“

Kerluhm pootočil nahnitou hlavu, taninem zabarvená lebka mu vykukovala z mumifikovaného masa. Posunul se k Pranovi a zvedl paži vyhublou na kost k severu. „Je pravda, co cítím?“ zeptal se. A Stříbrná liška v jeho slovech slyšela povědomý úžas.

Pran pomalu, důrazně kývl. „Je to tak. A my Kronové prohlašujeme, že oni stojí mimo hranice obřadu.“

Stříbrná liška stála jako přimrazená, zaťaté pěsti u boků, a do slova se trásla hrůzou. Věděla, že teď přijde odpověď. T'lanové se nepřetvařovali. Neskrývali svoje záměry. Teď to přijde.

„My Kerluhmové,“ odvětil Othut ještě syrovějším, drsnějším hlasem, „nikoliv.“

„Ne!“ zaječela opět – jako vždycky – ale marně. Vlny kolem ní vřely, jak kronští válečníci proráželi hladinu a sráželi čepele s Kerluhmy, jen to třískalo a skřípělo. Pran se ochranně posunul před ni, i když ani v jedné ze všech těch bitev odehrávajících se na zdejších plážích se ji nepokusil žádný z Imassů ohrozit.

Stříbrná liška padla na kolena, voda jí sahala po prsa, tvář měla v dlaních. Selhání! Opět naprosté, hrozné selhání! Zalévaly ji studené vlny. Nával bojujících těl se rozplynul.

„Je po všem,“ poznamenal Pran Chole zbytečně. „Utekli. Moji válečníci je pronásledují.“

Stříbrná liška zvedla hlavu. Na prochladlých, mokrých lících se jí koulely horké slzy. „Vaše počty se zmenšují, Prane. Už brzy jich dorazí příliš mnoho a přemůžou vás. Co pak?“ vykřikla. „Co pak!“

„Tobě nikdo neublíží.“

Vyskočila na nohy. Mokré kůže se jí plácaly kolem těla a málem ji stáhly na zem. Zvedla ruku, jako by ho chtěla uhodit do tváře tvrdé jako kámen. „Já nemluvím o sobě!“ Ukázala prstem k severu. „Já mluvím o nich! O *nich*! Co se stane se všemi těmi tisíci... je jich tolik. Nepředstavitelný zločin, Prane! A vy Imassové jako pachatelé. Hromadní vrazi...“ Z té nesmírnosti se jí zatočila hlava, nemohla pokračovat dál.

„Omtose Phellack je na severu dál aktivní. Zatím je chrání.“

„Ale jak dlouho!“ plivla po něm. „Slábně. To víš! Za tu krátkou dobu, co tu jsme, cítím, jak oslabuje.“

Na to mohl Pran reagovat pouze posunkem beze slov, jako každý, kdo žije dost dlouho v lhostejném světě: lehkým pokrčením ramen, říkajícím *kdoví*.

Rybář Kel Tath zjistil, že Kostěný poloostrov vypadá v podstatě stejně, jako když ho kdysi dávno opouštěl. Což znamenalo: izolovaný, nebezpečný a barbarský. Kapesní městské státy se stále strkaly a válčily mezi sebou ve snaze získat nadvládu. A každý postupně uspěl a řečenou nadvládu okusil, jen aby ho nakonec nevyhnutelně svrhlo nějaké nové spojení sousedů, načež se řečené spojení rozpadlo v nevyhnutelných zradách a zabíjení. A tak to šlo pořád dál a pořád dokola. Donekonečna se to opakovalo a nikdo se z toho zjevně nedokázal poučit. Rybář z toho byl ještě sklíčenější a znechucenější, než když odtud prchal.

Přesto se vrátil. Nepřítáhly ho však zátoky obklopené strmými svahy a zalesněné hory, tak důležité v jeho mládí, nýbrž náznaky ze čtení věštebného balíčku draků, šeptem pronášené fámy a také prostý instinkt, který mu říkal, že věci se tady v assailské zemi, prastaré a lpící na starých rodinných a klanových zvyklostech a na krevní mstě, změní.

Setrval chvíli v Mahonu na vrcholu hornatého poloostrova. Bylo to jedno ze severněji položených pobřežních království. Tady na pobřeží sice říkali království, ale v jiných oblastech to považovali jen za o něco lepší baronství či menší městské státy. Zdržel se tu, protože když dorazil, zjistil, že ho předběhla horda cizáků, kteří všichni vylézali na břeh z cizozemských plavidel, nyní se tlačících v malém rybářském přístavu tohoto skromného města a hradu.

Vypadalo to, že přese všechno to hledání vychytralých vykladačů balíčku, platby významným věstcům, a dokonce i čas strávený tím, jak se snažil vetřít do přízně jisté kněžky královny snů a vytáhnout z ní náznaky budoucích událostí, nepodařilo se mu odhalit novinku, která už kolovala ve všeobecném povědomí: že v zemích severního Assailu byly objeveny potoky vystlané zlatem.

Nevěděl, zda to má považovat za osobní selhání, či smutnou ilustraci schopností zmíněných jasnovidců. V každém případě nyní seděl v krčmě zabrané cizinci – kteří ho všichni považovali za

jednoho z nich – zatímco kolem kapitánského stolu byly spřádány plány.

Byla to hlučná záležitost, samé bušení pěstmi o stůl, hulákání urážek, s dýkami povytahovanými z pochev, zatímco se jejich majitelé, najatí rváči a ozbrojenci, navzájem podezíravě pozorovali.

„Musíme společně všichni vytáhnout přes vnitrozemí.“ To byl maršál Čírko z Lederu, vysoký, hubený jako tyčka, s kyselým výrazem, který sehnal největší oddíl: kapesní armádu tvořenou čtyřiceti ozbrojenými lovci pokladů, s největší pravděpodobností bývalými vojáky. Říkal si „maršál“, třebaže si Rybář ve spojení s lederským vojskem nevzpomínal na žádnou takovou hodnost.

„Po souši je to příliš pomalu!“ To byl Enguf zvaný Široký, chlap, který se od lederského velitele s bledými rty nemohl lišit více: podsaditý pirát z jižní Genabakis s ohnivými vlasy, který přistál s posádkou dvaceti ozbrojenců, hubených a hladových šermířů. „Ti, kdo budou dál plout do vnitrozemského moře, všechno zaberou!“

„Na takové hrátky nemáme čas,“ vložil se do hovoru třetí velitel u stolu, malazská šlechtična Malle z Grisu. Byla to postarší žena, šlachovitá, v parádě tvořené několika vrstvami, jaká byla v Untě v módě před dvaceti lety. Na zápěstích se jí leskly tlusté stříbrné náramky jako okovy a uhlem obtažené oči jí propůjčovaly soví vzhled. „To, že jsi přistál tady, jasně prozrazuje tvůj záměr.“

„A to je?“ chtěl vědět Enguf, ani v nejmenším zastrašený jejím povýšeným chováním.

Malle jenom mávla hubenou rukou. „My tři jsme museli vidět mapy nebo slyšet popisy nebezpečí hrozícího podél vnitrozemského moře. Mnozí mu říkají Moře děsu. Zatrápené pobřeží. Copak my tři nesázíme na to, že jenom pár těch lodí dosáhne vnitřního Moře zlata? Bude lepší to vzít přes vršek poloostrova, ne? Přestože horské průsmyky Kostěného pohoří bezpochyby skrývají vlastní nebezpečí.“

„Přesně tak, Malle,“ prohlásil maršál Čírko. „Vytáhneme na konec Obávané úžiny. K osadě jménem Zpustošená Zátoka.“

„To není zrovna povzbudivý,“ zahuhlal Enguf.

„Neboj se,“ řekla Malle. Rty tiskla do neveselého, predátorského úsměvu. „Podle mě to jen popisuje, co očekává toho, kdo je dost bláhový, aby se pokoušel překonat úžinu.“

„Jsme tedy rozhodnutí?“ ujišťoval se Čírko. Mávl na svého zástupce, jenž z váčku vytáhl pergamen. „My, níže podepsaní,“

začal Čírko diktovat, „souhlasíme s rovnými podíly z veškerého zisku nahromaděného po odečtení rozdělených nákladů z našeho podniku zaměřeného na shromažďování minerálních zdrojů ze Solného pohoří.“ Když pobočník dopsal, podepsal dokument a přistrčil ho i s brkem k Malle. I ona podepsala a nabídla pergamenu Engufovi, který se zamračil na něj i na druhé dva velitele.

„Musím?“ zavrčel znechuceně.

„Obchodní smlouvy musejí být podepsány před svědky,“ trval na svém Čírko.

Enguf popadl svíčku a naklonil ji nad dokument. „Všechno tohle mávání papírem a škrábání je jenom prázdný divadýlko. To, na čem záleží, je chlapský nebo ženský slovo.“

„Ale přesto...“ mumlala Malle.

Na stránku ukápl vosk a Enguf do chladnoucí kapky obtiskl svůj prsten a přistrčil list Čírkovi. „Hotovo. I když je to zbytečná šaráda.“

„V nějaké barbarské zemi snad,“ připustil Čírko. Jeho zástupce dokument svinul a schoval. „Ale u nás v Lederu si vážíme vlády zákona.“

Enguf si pohladil hustou ryšavou bradu. „Ach ano. Zapomněl jsem, že bejt civilizovanej znamená vymějšlet zákony ve svůj prospěch a zároveň v neprospěch všech ostatních.“

Čírko mu předvedl bezkrevný úsměv. „Příteli, pokud se nějakým způsobem začneš považovat za znevýhodněného zákonem, potom musíš být z podstaty zločinec.“

„Chápeš mě naprosto přesně.“

Malle zvedla ruku, aby je zarazila. „To je mimo naše kompetence. Navrhuji, abychom se připravili na zítřek.“

Čírko kývl na souhlas. „Ovšem. Děkuji, Malle z Grisu.“

„Cože?“ vyjel Enguf nevěřičně. „Nikdo se nenapije na naše partnerství? No tak, musíme se napít. Všechny obchodní dohody se musej zpečetit přípitkem.“

Čírko zaťal zuby.

„Pokud to musí být,“ pronesla Malle. „Já dávám přednost likérům. Nejlépe pelyňkovému nebo z krve dhenrabi.“

Enguf zvedl obočí, protože to na něj udělalo dojem. „No – pochybuju, že tady najdeme takový vzácný lahůdky. Ale můžem to zkusit.“ Tleskl. „Hostinský? Haló? Pro démony a bohy, copak ten chlap vzal roha?“ Mávl na svou posádku a dva muži se zvedli

a odšourali se dozadu, kde se podle Rybářova názoru ten nebožák krčil, přemožen zástupem cizinců, kteří mu zabrali podnik.

Rybář si všiml mládence okounějícího u zadních dveří. Hryzal si ret a přešlapoval z nohy na nohu, jak byl očividně nervózní. Došel k němu. „Stalo se něco, chlapče?“

Mladík překvapeně nadskočil. „Nemluvíš divně.“

Rybář si v duchu vynadal za svou chybu a zamumlal: „Hodně cestuju. Tak co ti dělá starosti?“

„Otec mě poslal, abych předal zprávu – jenomže nevím, komu to mám říct.“

„Můžeš to říct mně? Zprávu předám.“

Kluk se rozzářil. Očividně doufal, že právě tohle uslyší. Ukázal k severu. „Našli jsme dalšího z těch vašich cizinců vyplaveného na břeh. Přivezli jsme ho sem, ale nevíme, co si s ním počít. Hraběncini muži ho nechtějí.“

Iren, hraběnka z Mahonu. A na sever odtud se táhl slušný kus Raubířského pobřeží. Jen bohové věděli, kolik lodí, jež připluly do této oblasti, skončilo se dnem rozervaným na zrádných skaliscích a mělčinách. Pro tamní obyvatele byl každý, kdo nebyl místní, volnou kořistí, kterou mohli oloupit a zavraždit. Vlastně to bylo jediné podnikání, co měli. „Proč jste ho přivedli sem?“ zajímal se Rybář a uvažoval, proč chlapcův otec toho chlapíka nebral a nestrčil mu hlavu pod vodu, jak to pravděpodobně udělal už bezpočtukrát dřív.

Mladíkovi se v očích objevil podivný výraz, ostražitý, prostoupený strachem. „Je divný, pane.“

Divný? „No tak se podíváme.“

Hoch kývl, vděčně a s úlevou. Ukázal dozadu. „Radši pojďme tudy.“

„Zadem? Proč?“

Hoch přimhouřil oči a podíval se dopředu. „Á... proto, pane.“

Z kuchyně se vynořil jeden z Engufových chlapů. „Nemůžu hostinskýho nikde najít!“ zařval.

Rybář se zadíval na pevná, hoblovaná prkna předních dveří. Když se nad tím teď zamyslel, tak jimi už delší dobu nikdo nevstoupil ani neodešel. Pokynul mladíkovi. „Běž první.“

Kluk ho vyvedl ven křivými, špatně sedícími zadními dveřmi a okamžitě se vrhl za vysokou hromadu dříví na topení a přikrčil se. Rybář se k němu připojil. „Společnost?“ šeptl.

„Hraběncini muži uzavřeli ulice kolem hostince.“

„A tebe nenapadlo se o tom zmínit?“

Mladík se na něj podíval, jako by byl padlý na hlavu. „To není můj úkol.“ Skočil za přístavek. Rybář ho následoval, držel se při zemi. Mladík vběhl na vysoké strniště a náhle se zastavil. Rybář viděl, že stojí před jedním z hraběnciných ozbrojenců. Ten na sobě měl příliš velkou koženou kazajku pokrytou nýty, jež se blýskaly, jak zachytávaly měsíční světlo. Mířil na ně kuší.

„Zpátky dovnitř,“ zavrčel přes huňaté vousy.

Rybář ukázal na mladíka. „On není s námi.“

„To je mi fuk. Zpátky. Zatýkáme vás, bando.“

„Za co?“ zeptal se Rybář a téměř se nad tou domýšlivostí usmál.

Otázkou však nezískal žádný čas, protože chlap si odplivl a pod vousy se usmál. „Za to, že seš všivý cizák.“

Rybář pomalu zvedl ruce a přitom se mu v každé objevila mince. Velké mince lesknoucí se v měsíčním světle jinak než stříbro. Ozbrojenec si olízl rty a rozhlédl se. Sundal ruku ze spouště kuše a mávl, ať mu Rybář ty peníze hodí. Ten poslechl, jednu po druhé mu hodil a pak přitiskl chlapci ruku na záda a přiměl ho se sklonit. Ozbrojenec si jich nevšímal, zvedal peníze k měsíci a prohlížel si je nejdřív jedním, pak druhým okem.

Mladík klopytal dál, ale pořád zpomaloval, jak se ohlížel. „Nezastavuj se,“ šeptal Rybář. Jakmile hlídku obešli, chlapec se zamračil a nahrbil.

„Neprosil jsem se tě, abys něco utrácel,“ stěžoval si.

Rybář pochopil, že se bojí, že bude chtít dluh vymáhat na chlapcově rodině. „Nelam si s tím hlavu,“ odtušil zcela nevzrušeně. „Ty peníze jsou z Lederu a nejsou k ničemu. Pozlacení na mosazi je slabší než lederská velkorysost – a ta neexistuje.“

Mladík se mračil, stále nejistý. „No...“ usoudil nakonec, „tak dobře.“

Rybář se zadíval do noci, kde terén klesal k pobřeží. „Vedeš mě do přístavu.“

„Ano. Máme ho ve člunu.“

„Chápu.“

Hoch ho nevedl k rybářskému doku, nýbrž dál, kolem umělého pobřeží, kde vlny narážely mezi černými balvany a cesta byla mokrá a zrádná. Tady, ze břehu téměř neviditelný, se na mrzutých, lesklých vlnách pohupoval maličký člun. Když se přiblížili,

zvedl se nad podrápaný, omšelý bort bledý obličej. Byl to kluk ještě mladší než ten první, a ve vykulených očích se mu jasně zračil strach.

„Jen vy dva?“ zabručel překvapeně Rybář.

„Ano.“

Rybáře ohromilo, že toho muže přivezli až sem a prostě ho nehodili přes palubu a neprohlásili celou záležitost za vyřízenou. Něco z jeho myšlenek se mu muselo projevit ve tváři, protože mladík se naježil a vystrčil bradu. „Řekli nám, ať ho přivezeme!“ Pak pokrčil rameny a přestal se zlobit. „Kromě toho táta povídal, že nechce, aby nás jeho duch strašil po nocích.“

Jeho duch? Rybáře to zaujalo. Popošel na kluzkých kamenech k místu, kde se mladší bratr držel. Světlo měsíce a hvězd odhalilo vysokou postavu zabalenou v pytlovině a hadrech na dně člunu.

„Je vysoký,“ poznamenal Rybář.

„To není všechno,“ prohlásil mladík a kývl na bratra, jenž si klekl a stáhl postavě hadr z hlavy.

Rybář málem sletěl do studených vln, když noc odhalila černé, protáhlé rysy Tiste Andii.

Rybář netušil, jak dlouho neohrabaně dřepěl na kamenech a zíral na ten obličej. Věděl jen, že přestal cítit nohy, a musel se opatrně přesunout, aby se mu do nich vrátil krevní oběh. Žertující bohové! Andii na tomto pobřeží! Jaký mohl mít důvod, že tu je? Určitě nešel po zlatě.

Pak si všiml, jak z těla vystupuje mlha a jak pytlouvinu lemuje našedlá námraza. Ukázal na to, sotva dokázal mluvit.

„To?“ opáčil starší kluk. „To nic není. Když jsme ho nakládali, byl pokrytý ledem. A voda ve člunu pod ním zmrzla.“

Rybář tomu nemohl uvěřit. „Led, povídáš? A co loď – ten vrak?“

Hoši si vyměnili tázavé pohledy a starší si pohlídl bradu gestem na někoho tak mladého zcela nepatřičným. „Tu noc žádná nebyla. No, jak se to říká? Možná spadl přes palubu.“

Rybář si to nemyslel. Všiml si, že mládenci si ho už nějakou dobu prohlíží, mrzutí, přesto stále ustrašení, ač to zakrývali tvrdou útočností. „No?“ dožadoval se starší.

„No co?“

„Převezmeš ho od nás?“

Rybáři málem spadla brada. „Ach – baže. Tedy ano. Zajisté.“

Mládenci vypustili dlouho zadržovaný dech a dokonce si vyměnili rychlý, vítězoslavný úsměv. Očividně se báli kletby černého démona z cizích zemí. Rybář ukázal, že si ho vezme, a oni mu zabalené tělo nemotorně předali. Rybář si ho hodil přes rameno. V té chvíli je málem všechny shodil do vln, jak se z rozedrané kapuce, již měl Andii na hlavě, vyhrnuly vlasy a zavlály v křičících větrech: dlouhá, hustá, rovná hříva, černá, protkaná bílými pramínky.

Andii – s prošedivělými vlasy! Rybář málem zavrával. Žertující bohové, no tohle! Mohl by to být... *on*? Určitě ne. Musí to být někdo jiný. Nebude přece sám, komu šedivější vlasy, ne?

Mládenci ho postrčili na cestu, vděční, že se zbavili smrtelného prokletí strašidelného démona, kterého jim na krk hodila voda a noc. Ač byl Rybář neobyčejně silný, přesto i on pod takovým břemenem cestou do města klopýtal. Andii byl neobvykle těžký. Rybář si vybral skromnou stodolu, rozkopl dveře a břímě uložil. Pak šel hledat něco, čím by rozdělal oheň, aby ho rozehřál.

Když se vrátil s ohřívadlem, které sebral před jiným domem, rozlehl se nocí hluk boje. Rozzlobený křik a lupání kuší k němu dolehly spolu s řinčením oceli a jekotem. Uprostřed města vzplál velký oheň, jenž rozjasnil tmu. K noční obloze se valil černý kouř a zahalil hvězdy. Práskaly kouzelné výbuchy, rozrážely vzduch a blýskaly jako moranthská munice. Rybář rozeznal chodby Serc a Telas a uvažoval, která ze tří stran si přivedla tak mocné pomocníky.

Posadil se na stoličku ve dveřích, zatímco se jeho svěřenec zahříval pod pokrývkami vedle ohřívadla. Brzy se z noci vynořili lederští vojáci, ustupovali, vrhali přes rameno zuřivé pohledy, zastavovali se a opětovali palbu z kuší, než se rozběhli dál. Muži maršála Čírka.

Po nich se objevil oddíl Engufových nájezdníků. Přiklusali ulicí se sekerami a meči v rukou, drželi se blízko budov a ostražitě sledovali cestu za sebou. Když zahlédli Rybáře, menší skupinka se oddělila a rozběhla se k němu. „Ten je s náma, pitomci! Nechte ho!“ zaburácel přezíravý hlas.

Nájezdníci proklusali kolem. Mnozí měli lehká zranění. Rybář vyndal dýmku, aby si ji prohlédl, a přiběhl k němu Enguf, celý zpocený a ufuněný. „Barde,“ pozdravil Rybáře. „Říkal jsem si, co

se s tebou stalo. Myslel jsem, žeš možná během tý potyčky koupil jednu mečem.“

„Co se stalo na té schůzce?“

Piráta rozzlobeně vrazil meč do pochvy. „Monumentální pito-most, to se stalo. Ti idioti zdejší hraběnky se nás pokoušeli zatknout!“ Už samotná ta představa ho naplňovala rozhořčením. „Jsem privatýr s glejtem. Mám potvrzení z Elingarthu! Všechno naprosto legální, no vážně.“

„Určitě,“ utrousil Rybář. Enguf si prohrábl vousy a zašilhal do noci. „A teď prcháte.“

„Prcháme!“ opáčil chlap dotčeně. Zamyšleně se zatahal za vousy. „Á – měli na nás pífku, co? Nepřišli jsme to tu vyplenit.“ Zavolal na svou posádku: „Běžte! Padejte!“

„Žádný loupení?“ ozvala se nějaká žena opovrhlivě.

Hromotluk omluvně pokrčil rameny před Rybářem a potichu řekl: „Stejně odcházíme...“

„To zatýkání...?“ pobídl ho Rybář.

Chlap se zase zatvářil rozhořčeně. „Pro mrtvý ruce mistra Kápě, ano! Ta vysušená malazská baba přišla se dvěma mágy! A ti jsou pěkně drazí.“

Rybář ukázal dýmkou na Engufovy muže, kteří vykopávali dveře a vhažovali do krámů a domů hořící větve a lucerny. „A ty požáry?“

Enguf se znovu zatahal za vousy, ještě dotčenější než předtím. „No... oni si začali, ne? Zapálili nám loď.“

„Chápu.“

Genabakan mávl tlapou. „To je zpomalí. A teď bysme měli jít.“ Podíval se za Rybáře, chlípně se ušklíbl a dloubl do něj loktem. „Už sis chytil hezkou holku, co?“

„Ne. Přezivšího trosečníka.“

Enguf zklamaně zabručel. „Zatracený raubíři. Nejradši bych je všechny pověsil.“

„Je to Andii.“

Piráta zvedl huňaté, ryšavé obočí. „Vážně? No to je ohromně neobvyklý. Ale v boji jsou dobří – když teda bojujou.“

Dopadla na ně mihotavá záře plamenů a Enguf se s kletbou otočil. S řevem vyrazil: „Ještě ne! Co ti Malažani! Pořád jsou – Á, pro Maelovy prokletý koule!“

Rybář odložil dýmku a vstal. Čas najít si nějaký dopravní pro-

středek – tedy nějaký, který ještě nikdo nezabral. Nepřekvapilo ho, že lederští vojáci a Genabakané zjistili, že místní nejsou zcela tak snadná kořist, jak si mysleli. Takové už to v Assailu bylo. A ve vnitrozemí to bude ještě horší.

Později se Rybář vydal za Čírkem, Malle a Engufem po cestě vinoucí se do lesů a kopců pobřežního Kostěného pohoří. Jeho oslice táhla sáně, na nichž byl bezpečně přivázaný dosud bezvládný Andii. Za nimi byl celý Mahon zahalený kouřem a zalitý jasnou září. Hraběncini ozbrojenci teď měli větší starosti než malou armádu cizinců, kteří jim vpadli do města. Rybáře povzbudilo, když viděl, že jen málo vojáků i nájezdníků je zraněných. Velitelé očividně věděli, že nemají bojovat, když to není nezbytné. Sice je vyhnali z Mahonu, ale oni se tu nezdrželi, aby plánovali pomstu.

Vepředu ho čekal jediný jezdec: Malle z Grisu. Seděla v dámském sedle na oslici, která mohla být sestrou té, co našel. Obklopovala ji tělesná stráž zocelených malazských veteránů v kožené a kroužkové zbroji. Rozestoupili se před ním a on si uměl docela dobře představit, že jeden každý z nich kdysi nosil seržantskou pásku.

„Takže tohle je náš záhadný Andii,“ poznamenala Malle, když se zařadila za sáně. „Už se probudil?“

„Zatím ne.“

„Aha. Dobrá, tak snad zítra.“

„Ano. A ty, má paní? Smím se ti vnutit, abychom si promluvili?“

Měla na sobě šaty z mnoha vrstev přísné černé látky. Prošedivělé vlasy měla vysoko vyčesané a stažené do ohonu, takže jí splývaly na záda jako spředené železo. Představoval si, že před lety musela být velice krásná. Její oděv doplňovaly černé jezdecké rukavičky z jehněčiny. Pobaveně se usmála a mávla rukou, jako by jeho otázku nepřipouštěla. „Promluvili? A o čem?“

„O důvodech, proč ses vydala na takovou nebezpečnou výpravu.“

Zvedla ruku k ústům, aby skryla tichý smích. „Nebezpečnou výpravu?“ Teď si jsem jistá, že jsi bard. Na tomhle není nic nebezpečného. Ani to není výprava. Pouhá obchodní cesta... pouze za účelem získání provozního kapitálu. Nic víc. Vlastně je to docela nudné.“

„Kapitálu na jakou operaci – jestli se smím zeptat?“

Znovu strohé mávnutí ruky. „Nestojí to za řeč. Opravdu. Nicméně, když už se ptáš.“ Upravila si rukávy na štíhlých šlachovitých pažích. Rybář si říkal, že je tvrdá jako tažené železo. Ten typ vdovy, co přežije libovolný počet manželů. „Pocházím ze starého a hrdého rodu,“ začala, když se vydali vzhůru po kamení a udusané hlíně. Cesta je dovede na první z pobřežních svahů. „Jenomže v říši se nám nedařilo. Potřebujeme prostředky na nový začátek. Nevím, jestli se vyznáš v politice, barde, ale nakonec se všechno odvíjí od peněz. Za peníze si koupíš věrnost, ovlivníš voliče, dosadíš svoje lidi do rad a sborů místních senátů. Proto jsem tady. Zajistím, aby se jméno mé rodiny vrátilo na výsluní, získalo postavení a moc jako kdysi.“

Cesta byla stále strmější a z obou stran se k ní tlačil les. Rybář zkontroloval sáně a pasažéra. Malle klidně dojela dozadu, sedíc bokem na oslu, a zpod lemů sukní jí vykukovaly nízké černé holínky. „A co je to za jméno, milá paní?“ otázal se Rybář.

Ohromeně a překvapeně zvedla upravené obočí. „Ty to nevíš?“ Naklonila hlavu a zamyslela se. „Ne – jak bys mohl. Pěvče, já nejsem Malle z Gris. Já *jsem* Gris.“

Rybář sklonil hlavu. „Aha. Je mi ctí.“

Znovu jen mávla rukou. „Gris přišel o vlastní vládu už dávno.“ Povzdychla si a zkřížila ruce v rukavičkách na prověšených otežích. „Teď jsme pouhými občany říše – a můžeme svobodně usilovat o zlepšení našeho postavení.“

„No ovšem.“

Stará paní si ho pozorně prohlížela. „A co ty? Proč jsi tady?“

Pokrčil rameny, protože to mělo být jasné. „Chci být svědkem toho, jak se všechno vyvine.“ Lehce rozpustile se usmál. „A nechám si zaplatit ve zlatě.“

Na Malle to zřejmě neudělalo dojem. Přísný pohled nepolevil. Když se podívala do čela kolony, docela se mu ulevilo. Už čelil značnému počtu mazaných a mocných lidí, ale ona mu připadala zvláště vychytralá. Uvažoval nad důvody její zdejší přítomnosti. Ano, jistě tu bylo zlato, a peníze lze přeměnit na postavení a vliv. Ale tohle byl také Assail a mnoho příběhů líčilo, co dalšího číhá ve zdejších mlžných, zalesněných horách. A on věděl, že ty příběhy v jádru obsahují děsivou pravdu: samotnou čistou moc.

A o tohle možná zástupkyně starého a hrdého rodu usilovala, aby znovu získala postavení vládce.

Malle mu kývla na rozloučenou a pobídla oslici. Desítka jejích tělesných strážců se pohnula s ní. Rybáře došel muž ve starých, umolousaných šatech, s pouhou koulí vazivové tkáně místo nosu a zkřivenými rty. Rybář si uvědomil, že ho zná: Holden z Cawn, mág Serc, muž, o němž mimo jiné věděl, že patřil k říšskému Spáru – špion a agent trůnu.

Holden se zakřenil, protože ho také poznal. „Rybáři. Přišel ses kouknout na to divadýlko, co? Můžeš se spolehnout, že budeš tam, kde se něco děje.“

Rybář střelil pohledem dopředu na Malleina záda. „Můžeš se spolehnout, že si říše hlídá svoje přední občany.“

„Ále.“ Holden si odplivl, zašklebil se a snažil se udržet krok se zástupem. „Už jsem na odpočinku. Nedobrovolně. Sloužil se ctí,“ povídali. „Svůj klid si vysloužil mnohokrát.“ Ukázal si prstem na zničený obličej. „Moc odrbanej a poničeněj, aby ještě byl k něčemu, říkám já.“

Rybář se shovívavě usmál. „A přesto jsi tady.“

„Práce je práce. A tahle by mě mohla zatraceně dobře zaopatřit, ne?“ Rybář nic víc neřekl. Ten chlap nehodlal nic přiznat – pokud tedy bylo co přiznávat. Holden ukázal na sáně. „A co má za sebou on?“

„Ještě nevím.“ Čistě pro jistotu mágovi pokynul. „Poznáváš ho?“

Holden přikulhal blíž a sklonil se. „Ne. Má prošedivělý vlasy. To má podle mýho málokterej z nich. I když – co o Andiích dneska vlastně víme, ne?“

Pravda. Jejich společnost a způsoby byly lidem cizí. A to Rybář věděl o cizosti všechno. Pohlížel na sáně, nadskakující na kamelech. „Měli bychom brzy zastavit – pokud nás nějaký samozvaný vůdce nehodlá uhnat k smrti.“

„Nee. Jenom půl cesty, abysme se dostali dál od Mahonu. Hádám, že se brzo utáboříme.“ Masíroval si nohu a trhl sebou. „Rozhodně bysme měli. Ta bolest mě zabíjí, a to jsme teprve vyrazili.“

Sáně se málem převrátily, jak jedna tyč najela na velký balvan. Rybář pochopil, že jim bude muset věnovat větší pozornost. Kývl Holdenovi na rozloučenou. „Doufám, že si pak sedneme k delšímu popovídání.“

Mág kývl. „Tak zatím.“

Rybář se zařadil vedle sání a prohlížel si bezvládného svěřence.

Andii se houpal a nadsakoval v řemenech, které ho držely na místě. *A co ty, příteli? Co když se ti vědomí už nikdy nevrátí?* Slyšel o takových případech – zpola utopení lidé, kteří se už nikdy neprobudili. Pomalu umírali hlady. Kolik dní by měl počkat, než mu milosrdně zakryje rukou ústa a nos?

Nenechávej mě čekat tak dlouho, až mě přestanou bavit všechny mé poetické spekulace, příteli.

Nakonec to bylo všechno jednodušší, než si Mihal představovala. Prostě vydávala rozkazy a ty byly plněny. Zprvu něco prikazovala jen s nechutí, její tón a slova zdaleka nezněly velitelsky. Při řeči sebou málem trhala, jako by čekala, že se jí každou chvíli někdo postaví či vzepře.

Nic z toho, co si představovala, se však nestalo. Gardisté jí salutovali a věci byly vykonávány. Nikdo se neptal, kde je K'azz nebo proč není tady, aby rozkazy vydával sám. Přesto, kdykoliv nějaký gardista odpovídal: „Ano, veliteli,“ nemohla si pomoci, aby se neohlédla přes rameno, jako by čekala, že ho tam uvidí.

Rmut přeplul Zvonkové moře do druhé hlavní pevnosti gardy, do Pustevny, aby připravil svůj oddíl k přesunu. Mihal organizovala věci tady v Útočišti. Z gardy tu měla své obvyklé podřízené, druhou kumpanii. Stále však byla citlivá na první kumpanii, Stahovačovu starou jednotku, kterou kdysi K'azz zbavil přísahy, ale jež se nyní vrátila ke gardě. Aby ukázala, že nechová zášť, vybrala si jako doprovod Černu Menšího. A tak se znovu shledal s bratrem Černou Starším. A pochopitelně také s Mečem z Kal-Brinnova oddílu, který je povede. Jacint, kdysi Stahovačův poručík, nyní velící první, zůstane tady a bude spolupracovat s Tarchanem.

Ze zbývajících gardových mágů si vezme Plátka a Gwynn. Rmut sám byl pochopitelně zkušený mág D'riss, chodby kamene a hlíny. A pořád tu byl Kutna, kdysi gardový velehmág, i když Mihal věděla, že se na něj nedá spoléhat. Mara, Lor-sinn, Rud, Lusk a Kysal zůstanou, takže měla jistotu, že Stratem bude dobře bráněný. A také věděla, že Rmut hodlá zanechat Pustevnu pod velením Neprsta. Toto rozhodnutí ji znepokojovalo. Vždycky považovala Neprsta za poněkud nespolehlivého. A pobyt v Korelu jeho... výstřední chování... zřejmě ještě zhoršil. Ale toto rozhodnutí bylo na Rmutovi, a tak nic nenamítala.

Posílala do rozlehlého vnitrozemí Stratemu jednoho kurýra za

druhým, pátrala po K'azzovi, aby ho zpravila o nadcházející cestě, ale žádná odpověď stále nepřicházela. Poslala další zprávu přes padlé bratry a sestry gardy bratřím. Její neklid rostl s každým dnem, kdy se nic nedozvěděla. Jak by mohli vytáhnout bez něj? Navíc, nejlepší plavidlo, jež měli k dispozici, bylo sotva vyhovující: kulatý kupecký koráb vhodnější k převážení nákladů dříví či nádob s vínem. Jenomže nic jiného nebylo po ruce – a tak ho nechala naložit a připravit.

Ani den před plánovaným vyplutím se K'azz neobjevil. Všichni poslové se vrátili s nepořízenou, žádný ho nenašel. Té noci si Mihál položila na stůl náhradní kroužkový kabát a důkladně ho naolejovala, stejně jako bičový meč, jak se připravovala na cestu za oceán. Jakmile přistanou, bude opět stačit jen vydrhnout kov pískem, aby se zbavila rzi.

Pracovala dlouho do noci, široké průčelí hradní kovárny bylo otevřeno chladné noci. Lojovice kolem ní dohořívaly, vydávaly jen slabé světlo, jako vyhasínající uhlíky ve výhni. Právě balila hauberk do naolejované kůže, když se ze tmy ozval hlas. „Měla by ses vyspat.“

Prudce se otočila. Jméno na jazyku se vytratilo, když uviděla Plátku, pomalu přicházejícího ze tmy. Tlusté rty měl našpulené a pohled upíral na ruce sepjaté na širokém břichu.

„Čekala jsi někoho jiného,“ zamumlal rozpačitě.

Usmála se, přestože byla zklamaná a zlobila se na sebe, že tak zareagovala. „Ne – ale ty jsi vždycky vítaný, Plátku. Co tě sem přivádí?“

Hromotluk si povzdechl. „Je mým osudem vždycky být tím mužem, kterého ženy neočekávají.“

Mihál se doslechla, že s ohnivou Marou, s níž se nedávno opět sešel, teď příliš nevycházejí. Obrátila se ke zbroji, aby skryla úsměv. „Ženy mají možnost být stejně hloupé jako muži.“

„Jsi příliš laskavá, Mihál.“

Vyhladila tvář a obrátila se k němu. „Tak co, nemůžeš spát?“

„Ne. Spánek a snění jsou pro nás, kdo pracujeme s Mockrou, vždycky problematické.“

Mockra byla chodba pro manipulaci s myšlenkami a myslí. „To chápu.“

„Takže – můžeš jít spát. Já budu hlídat. A pokud... by se něco stalo, pochopitelně pro tebe pošlu.“

Kývla na souhlas. „Jak bych mohla odmítnout tak laskavou nabídku? Děkuju, Plátku.“

Opřel se zády o sloup a nadskočil, když podkovy a řetězy, jež na něm byly pověšené, zacinkaly. „Zajisté,“ vypravil ze sebe a uhladil si tmavé šaty.

Mihal zatoužila tomu milému chlapíkovi vlepít polibek na tvář. „Dobrou noc.“

„Aha, ano. Dobrou noc.“

Nazítří ráno našla své nejlepší košile, prošívanici a dlouhý kabátec, jak jí je připravili sluhové. Tohle bude poslední den takového hýčkání, protože všechny sluhy, štolby a komorné nechají na hradě. Mihal si ošplíchala obličej, provedla toaletu a oblékla se. Gwynn, na něhož jaksi připadla úloha jejího neoficiálního zástupce, na ni čekal v sále.

Vážný bělovlasý mág se vrátil ke svému obvyklému oblečení v barvách uhlí: dlouhé, uhlově černé košili přes pŕlnočně černé kalhoty. A jeho výraz ladil s knězem mistra Kápě, ač jím nebyl.

„Jak si vedeme?“ zeptala se ho a ukousla si včerejšího chleba.

„Jsme pozadu, jak jinak.“

Vzala si sklenici s vinným stríkem a kývla na něj, ať s ní jde ven. „Ano? Co je to tentokrát?“

„Soudky na vodu. Pořád jich máme málo. Bednář nám jich slíbil víc, ale nedorazily.“

„Budeme si muset vystačit s tím, co máme.“

„A taky máme málo nasoleného masa.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“

„A červené látky.“

„Červené látky?“

„Na kabátce,“ vysvětloval.

„No, tak se bez nich budou muset někteří obejít.“

Sešli na cestu z kamení a udusané hlíny vedoucí z hradu do města Útočiště. Mihal kývala na obchodníky, dělníky a sedláky, jež míjeli. Gardisté jí salutovali. Úkosem se podívala na staršího mága. Těšilo ho, že přináší špatné zprávy? Radoval se z neúspěchu a pochmurné nálady? Nebo byl prostě jen nesmírně opatrný? Za celou tu dobu, co strávili v Jacuruku i poté, na to nepřišla.

„Vezmeme všechno,“ sdělila mu.

„Což, jak musím znovu poukázat, nestačí.“

„Je v celém Útočišti dost soudků a hřebíků?“

Mág se spokojil s tím, že si přetřel brady a něco zabručel do dlaně. Mihal se stísněně usmála. To by ho mělo na chvíli zastavit.

Na nábreží na ni čekal zástup přísežníků Rudé gardy. Při tom pohledu ji zalila vděčnost a láska. Nejdřív se bála, že je příliš sobecká, když vybírala ty, kdo ji budou doprovázet na výpravě: byli to hlavně lidé z její staré jednotky. Ostatní přísežníci však bezpochyby chápali, proč si zvolila ty, jimž velela celá desetiletí a dobře je znala. Teď tu byli všichni, přišli je vyprovodit.

Cestou mnohé objala a salutovala starým vojákům z Druhé investitury, jako byli Kopál a Ambroz. Potřásla si rukou se zachmuřeným Tarchanem a formálně mu předala velení nad hradem Útočiště.

„Dobrý lov,“ popřál jí. „A vrať se s Kalem.“

„Vrátím.“ Naklonila se blíž a zamumlala: „Něco nového?“ Nepatrně trhl hlavou. „Nic.“

Zatracený chlap! Měl by tu být. Tohle bylo neomluvitelné, a pokud něco, posílilo to její důvěru v obtížná rozhodnutí, jež učinila. Zanedbávání povinností. Čistě zanedbávání povinností.

Když si potřásla rukama a odpovídala na salutování, zachytila Gwynnův pohled. „Jsme všichni nalodění?“

„Ano.“

„Výborně.“ Poslala ho po lávce na najatý koráb *Maelûv pozdrav* a otočila se k zaplněnému nábreží. Naposledy dlouze zasalutovala. „Loučím se, bratři a sestry. Vrátime se se Čtvrtou – a potom budeme opět všichni spolu. A v plné síle!“

Odpověděl jí hlasitý jásot. Znovu zasalutovala a vyšla po lávce.

Na palubě se s ní setkal velitel korábu. „Odras, pane Gelate.“

Měchatý Falari se uklonil. „Rozkaz.“ Oddusál a cestou mával rukama a křičel. Posádka, většinou Falariové a vyvrženci ze Sedmiměstí, se vrhla do práce. Na palubě zadupaly bosé nohy.

Opodál stál Meč, opíral se o zábradlí, a ona ho vzala za ruku. „Už bylo načase, co, Meči?“

Kolohnát jí také stiskl ruku. Usmíval se, ale rty měl ponuře sevřené. „Ano, Mihal. Už bylo načase.“

Ostatní z nových podřízených také otáleli na boku: Zelev, Amatt, Liba, Sept, Kýl, Rákos, Turgal. Odpověděla jim na pozdravy a pak vylezla na zadní palubu a sledovala ustupující zalesněné pobřeží. Říkala si, jestli třeba právě nedorazil – jen o chvíli později. Uvidí na molu jeho vysokou, štíhlou postavu?

„Plujeme na východ kolem mysu Kamenné armády?“ zeptal se kdosi za ní a ona se obrátila k lodivodovi, starci hrbčícímu se nad kormidelním veslem upevněným na boku.

Východní mys Zvonkového moře dostal jméno podle zvláštních formací osmibokých kamenných sloupů tlačících se na pobřeží a zasahujících až do moře. Les věží vystupující z vln připomínal obrovské vojsko zakleté navěky do kamene. „Ano, na východ.“

„A potom dál. K Assailu, co?“

„Ano.“

Starci se ve vrásčitém, ošlehaném obličejí objevil zvláštní spiklecký výraz. „Havvin, jméno mý,“ prohodil a vědoucně na ni mrkl.

Mihal to zarazilo, ale než stačila vymyslet odpověď, ozval se další hlas, známý, řezavý jako zubaté ostří na šíji: „Je hezké být na další výpravě.“ Otočila se ke Kutnovi.

„Myslela jsem, že jedeš se Rmutem.“

„Těžko. Ten se mnou ani nepromluví.“

Mihal se opřela o zábradlí a znovu studovala ubíhající pobřeží. Spíš cítila, než viděla, že se k ní připojil. „On nepřijde,“ zamumlal, když se k ní naklonil.

„To tvrdíš ty.“

„Schovává se.“

Pohlédla na něj a spatřila zpustošenou, vrásčitou kůži na jeho obličejí, tak bledou, a přesto tuhou, připomínající vyschlý pergamen. Knír měl řídký a oškubaný. Na krku se mu lesklo perlení jizev. Světlé oříškové oči mu plály, jako by rozechřáté horečkou, která ho stravovala. „Schovává se před čím?“

„Před pravdou.“

„A jaká je to pravda?“

„Že jsme všichni prokletí a je to jeho vina.“

„Prokletí? Myslíš přísahu?“ Vzpomněla si na nelidskou Rutanu v Jacuruku a co říkala ohledně jejich přísahy. „Ano, už jsem to taky slyšela. Ale jaké je to prokletí?“

Kutna se usmál, tedy pokusil se o to: ohrnul rty z drobných zubů. Zvedl ruku a zamítavě zatřásl prstem. Ale stejně jako jeho pokusy o chlípné pošilhávání či vědoucí úsměv, i toto gesto mu pokazily potřhané rukavice a černé, olámané nehty. Mihal věděla, že těmi nehty se vyhrabal z mohyly na pozemku azathského domu. Úplně se z toho otrásla a potvrdila si názor, že je Kutna šílený. Dohnaný za hranice zdravého rozumu.

„Já tu práci nebudu dělat za něj,“ prohlásil. „Pokud tě chce udržovat v nevědomosti, tak si stěžuj u něj.“

„Potom je to mezi námi.“ Poslala ho pryč.

Jeho zavrčení jí prozradilo, že ho to rozzuřilo, v což samozřejmě doufala. Nicméně odešel, strnulý pobouřením. Znovu se opřela o zábradlí a dál sledovala kamenité, lesnaté pobřeží, kolem něhož pluli. *Ukaž se, K'azzi, vybízela břeh. Vyjdi a zamávej. Musíš jet s námi – jak bychom mohli odplout bez tebe? Jenomže my musíme plout. Kal-Brinn už čeká na záchranu příliš dlouho. A je třeba zodpovědět jisté otázky.*

Dívala se přes poledne až dlouho do odpoledne, zatímco se stíny dloužily a slunce mizelo za ní za západní obzor. Sept jí přinesl misku dušeného masa a skývu chleba a ona to snědla, aniž by odešla od zábradlí.

Ty pitomče umíněná, vysílala ke břehu. Musíš přijít. Jak by ne? Ale pokud odmítneš – potom já zjistím, co královna snů slibovala, že nás čeká v Assailu. A přece... ty jsi ten, kdo vyvolal přísahu, co když mohou být tyto věci odhaleny jen tobě?

Povzdychla si a škrábala dřevěnou lžící v misce. Určitě to musel uvážit. Proč by je nechával odjet na marnou cestu? Pak si vynadala: záchrana Kal-Brinna a Čtvrté nebude marná, holka! Nakonec se odstrčila od zábradlí a šla si najít volnou palandu.

Zatracený chlap, že nechává rozhodnutí na ní!

Dva dny nato dorazili k hradu Pustevna. Naložili další zásoby a vybavení a poté se nalodil Rmut a jeho čepel vybraných přísežníků. Vypluli ten večer. O čtyři dny později se blížilo obeplutí mysu. Mihal spala v síti, když ji probudilo volání noční hlídky: „Oheň na břehu! Vatra na břidlicovém pobřeží!“

Chvilí jen ležela v polodřímotě, stále omámená spánkem. Pak přišlo náhlé podezření, skoro jako kdyby jí to do ucha pošeptal jeden z bratří: *Co když...?*

Vyskočila ze sítě a bosá utíkala ke schůdkům pouze v tenké bavlněné košili a kalhotách. Když dorazila na palubu, zjistila, že tam kromě hlídky nikdo není. „Proč to neprošetřujeme?“ chtěla vědět.

„Je to jenom oheň,“ opáčil námořník a měřil si ji pohledem, jak jí vítr tiskl tenkou látku na tělo. Mihal mu v duchu vynadala a šla za službukonajícím lodivodem. Teď tu nebyl Havvin, ale mladší učedník. „Obrať ke břehu,“ nařídila mu.

Vysoký, hubený mladík se na ni podíval svrchu. „Rozkaz ke změně kurzu může vydat jenom velitel lodi.“

„Čirou náhodou jsem já *jeho* velitel,“ štěkla. „A teď to obrať.“

Mladík jenom pevněji sevřel vybledlé dřevo kormidelního vesla. „Ne, madam. Břidlicové pobřeží je moc nebezpečné.“

Ach, pro lásku všech mrtvých bohů! Mihal se zhluboka nadechla a zařvala svým nejlepším hlasem určeným pro bojiště. „Veliteli Gelate! Potřebujeme vás na palubě!“

Gelat se po chvilce objevil, supěl a škrábal se na širokém břichu. Hrud' měl obnaženou a hustě porostlou ryšavými chlupy. „Co se děje?“ zavrčel s krhavýma očima.

„Ona chce, abychom pluli ke břehu,“ stěžoval si lodivod.

Velitel zašilhal na tmou zahalené pobřeží, jako by se chtěl ujistit, že tam vůbec je. Poté se obrátil k Mihal. „Copak ses zbláznila? Prorazili bychom si trup. To jsou Prokletí vojáci. Žádná loď se k nim nepřiblíží ani na ligu.“

„Přesto,“ procedila se zařatými zuby. „Přeji si zjistit, co je to za oheň.“ Ukázala na zád', kde poblikávající oranžová a zlatá záře již pomalu mizela v šeru.

Gelat plivl přes okrajník a zamával chlupatou rukou, aby celou záležitost zamítl. „Ach! No, už je pryč, ne? Moc pozdě.“ Obrátil se k odchodu.

„Obrat' loď. Vyhod' kotvu. Udělej, co je zapotřebí.“

Gelat sestupoval po schodech a jenom mávl rukou přes rameno. „Moc nebezpečný.“

Mihal si založila ruce na prsou a zavolala: „Gwynne...“

Mág se objevil na palubě. Držel dlouhou hůl z ebenu. Udeřil holí do prkna a po celé její délce lodi se rozběhly černé plameny. Námořníci na noční hlídce utíkali pryč.

Velitel Gelat pomalu vyšel po krátkých schodech vedoucích na zadní palubu a cestou se tahal za dlouhou prošedivělou bradu. Odkošlal si a slabým hlasem oslovil lodivodského učedníka: „Zkus nás dostat trochu blíž, Levine.“

Mládenec se nepohnul. Olízl si rty. „Nemůžu – totiž... neznám tyhle vody dost dobře...“

Pozornost všech upoutal drsný smích. Kolem Gwynna se protáhl starý mistr lodivod Havvin, samá kost a bledá kůže. Odstrčil učedníka a mrkl na Mihal. „Vzbud' hochy, chlapče. Připravte se na obrat.“

Učedník zazvonil. Očividně se mu ulevilo, že to převzal mistr. Zbytek posádky se s dusotem vyhrnul na palubu. „K lanům!“ houkl Levin.

Havvin se opřel do kormidelního vesla. „Musíš snížit rychlost, nemyslíš?“ usměrňoval učedníka.

Mladík zběsile kývl na souhlas a křičel: „Skasat hlavní plachtu! Spustit přední plachtu!“

Gelat to mlčky sledoval, pěst zaťatou do rozcuchaného vousu. Po chvíli upoutal pozornost starého lodivoda a ukázal na příď. Havvin kývl, že bere na vědomí.

Na zadní palubu přišel Rmut a postavil se vedle Mihal. I on se díval na vzdálenou zář vatry.

„Koukat dopředu, nemyslíš, Levine?“ zamumlal Havvin a lehce upravil veslo.

Mladík polkl a kývl. „Rozkaz. Čtyři hlídky na příď!“

Mihal se naklonila ke Gwynnovi. „Černé plameny?“ utrousila. Mág pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že to bude působivé.“

Gelat potřásl hlavou. „Pořád se mi to nelíbí, Havvine! Skasat všechny plachty! Vytáhnout vesla!“

Havvin kývl. „Rozkaz.“ Mávl na Levina.

Mladík se zhluboka nadechl a zařval: „Vytáhnout vesla!“

Posádka spěchala splnit rozkaz. Těžké ráhno sjelo z hlavního stěžně. Dlouhá, úzká vesla, uskladněná podél trupu nad horní palubou, byla zasunuta do otvorů pod horním okrajem zábradlí.

„Muži k veslům!“ křikl Rmut dolů na Meče, jenž kývl a zamával na shromážděné přísežníky. Ti odstrčili námořníky a převzali vesla.

„Naplno zpět!“ zvolala Mihal.

Přísežníci spustili vesla do vody a s bručením zabrali dozadu. Plavidlo zpomalilo tak prudce, že Mihal musela udělat krok, aby při ztrátě pohybu neztratila rovnováhu. Velitel užasle zvedl husté, zacuchané obočí. Havvin řval smíchy.

Vše ztichlo, bylo slyšet jen šplouchání vln a v dálce hukot neviditelného příboje.

„Pomalů vpřed!“ křikl velitel a koukl po Mihal. Ta mu ukázala, ať převezme velení.

Rmut přešel k Havvinovi, jenž se opíral do kormidelního vesla. „Potřebuješ pomoci, staříku?“

„Nee. Stačí jenom letmej dotek. Jako pohladit ženskou.“

Rmut střelil pobaveným pohledem po Míhal, jež potlačila úsměv. „Potom jsme v dobrých rukou,“ prohlásil Rmut.

„Á, mohl bych vyprávět,“ opáčil Havvin a znovu se šíleně zachechtal.

„Čárku na pravobok!“ zvolala hlídka.

Vázání na kormidelním vesle zavržalo, jak ho Havvin posunul. Velitel si stále mačkal vous v pěsti a nyní natáhl ruku a sevřel zábradlí na zadní palubě tak pevně, až mu zbělely klouby, a Míhal usoudila, že by ho nedokázal shodit ani nejsilnější náraz.

Náhle zazněl překvapený a zděšený křik, jak se ze tmy vynořilo cosi ohromného a černého jako noc. Byl to jeden z vojáků, kamenný sloup celý zaléváný vodní sprškou a pokrytý chaluhami a vilejší v místech, kam narážely vlny. Vršek byl příliš vysoko, než aby byl vidět, a kolem dokola měřil sloup třetinu délky plavidla.

Levin se obrátil a vrhl zděšený pohled na svého velitele, který jen předvedl ten svůj šílený úsměv a pak znovu mrkl na Míhal. Ozvaly se hlídky a ona se otočila. Vatra se znovu objevila na dohled.

„Spustit šalupu!“ křikl velitel Gelat.

„Musíme blíž!“ volala Míhal.

„Jsme blízko až dost!“ odsekl rozdurděně. „Nebudu kvůli tomu riskovat životy všech.“

Míhal musela uznat, že to zní docela rozumně, a tak se zařatými zuby krátce pokývla Meči.

Ten popadl zezadu za krk nějakého námořníka a usadil ho ke svému veslu, načež přeběhl k námořníkům, kteří připravovali dlouhou, štíhlou šalupu ke spuštění, a vyvolával cestou jména těch, kdo ho budou doprovázet.

Maelův pozdrav se pomalu přiblížil ke sloupům vynořujícím se v ještě větších počtech z vln. Ten pohled Míhal připomněl popisy tienských dolmenů, jenže ty byly vytesané a postavené lidmi. Tato formace byla tak obrovská a byla zjevně ukotvená tak hluboko pod mořským dnem, že to mohla být jediné práce bohů nebo samotné přírody.

Některé sloupy byly docela krátké, sotva sahaly nad příboj a větší vlny je zalévaly. A právě na jednom z těch nižších sloupů sahajících těsně nad vlny plál ten oheň.

Maelův pozdrav unášely proudy a před mihotavými plameny se objevila postava. Vysoký, hubený muž, stál nehybně a čekal.

Mihal rozechvělo poznání. Přišel. Na to poslední možné místo, jaké našel, aby se s nimi setkal. K'azz. Byla si jistá.

Šalupa, se šesti přísežníky včetně Meče u vesel, se hnala vlnami do tmy.

„Trochu nás otoč, veliteli Havvine,“ zamumlal Gelat.

„Moc se bojíš,“ zabručel stařík, ale poslechl. Čelen se začal stáčet k severu. Čekali. Plavidlo se ve vlnách silně houpalo. Příboj hlasitě hučel, a byl o to děsivější, že nebyl vidět, jen občas se objevila nazelenalá fosforescence tam, kde vlny narazily na skálu a vytvořily pěnu.

„Napněte nějaké plachty,“ nařídil velitel Gelat. „Potřebujeme se pohnout, jinak se potopíme.“

„Dobře,“ odušil Havvin a ukázal bradou na Levina. Mladík si přiložil ruce k ústům.

„Napnout hlavní plachtu!“

Trojúhelníková plachta se roztáhla a vzedmula, zachytila vítr a příď se přetočila ještě víc. Velitel Gelat se naklonil nad zábradlí na zadní palubě. „Veslujte, mor na vás!“

Přísežníci, kteří přestali veslovat a místo toho sledovali návrat šalupy, sebou provinile trhli a opřeli se do vesel. Rmut, stojící stále vedle Mihal, se uchechtl. „Na tohle je nemůžeme nechat zapomenout,“ zamumlal.

Mihal se zadívala přes záď. „Moc se nepohybujeme, co?“

„Oni to doženou,“ ujišťoval ji. „Nebo přitom zlomí vesla.“

Po nějaké době se z tmavomodrých vln vyloupł nízky, dlouhý obrys. Námořníci pozdravili šalupu a vyhodili lana. Mihal došla k boku. Visel přes něj provazový žebřík. Mezi přísežníky seděl K'azz ve starých potřhaných kožených šatech. Zachytil její pohled, lítostivě se pousmál, jako by se posmíval sám sobě, a zasalutoval jí.

Ona jenom potřásla hlavou.

Když byli všichni na palubě a šalupa uložená, Mihal se postavila před svého velitele. Vypadal opotřebovaný, ale zdravý – tak zdravý jako vždycky. Řídké, prošedivělé vlasy měl rozevláté, takže mezi nimi byl vidět tvar lebky. „Na co jsi to myslel?“ obvinila ho.

„Plujete,“ poznamenal a díval se po shromážděných přísežnících.

„Ano,“ zabručela. „Přese všechno musíme.“

„Přese všechno,“ zopakoval a pomalu kývl. „Ano. No. Přál

bych si, abyste to neudělali. Ale měl jsem vědět, že prohlédneš můj trik, Mihaľ.“ Sklonil hlavu na znamení, že uznává svou porážku, obrátil se a stiskl ruku Meči, než šel pozdravit ostatní.

Rmut se přisunul blíž k Mihaľ a společně se dívali, jak jejich velitel promlouvá s každým přísežníkem. „On opravdu nechtěl, abychom vypluli,“ zamumlal.

„Správně.“

„Tak si říkám,“ pokračoval, „co tam na nás vlastně čeká.“

Mihaľ si říkala totéž. Co mohlo být tak děsivé, nebo tak nebezpečné? Pak jí došlo jméno skal, kde na ně K'azz čekal: mys Kamenné armády. Také známý jako Prokletí vojáci.

Zavřela oči před nocí a modlila se k Ohnící: *Milá prastará, prosím, ať to není špatné znamení, co nám sesíláš. Jestli jsou ti kamenní vojáci prokletí, ať je tohle konec tvého hněvu. Nesesílej nám zkázu. V odpověď na tvou zdrženlivost ti nabízím svůj sen. Přání, které mám celá ta léta v srdci. To ti obětuju. Budoucnost za budoucnost. Toto je můj slib.*

Tak přísahám.

Kyle se ponořil do vyčerpávajících povinností mořeplavby. Na palubě *Paní náhody* bylo dost práce pro všechny, i když se Bouřná garda držela stranou a považovala takovou práci pod svou úroveň. Kyle jejich mylnou představou o vlastní důležitosti netrpěl. Deseti bývalým vyvoleným se vyhýbal, což jim vyhovovalo, protože ke všem cizozemcům chovali opovržení. Drželi se stranou všech, stáli zabalení do plášťů z modrého sukna a oštěpy měli vždycky při ruce. Pravidelná posádka kobylského plavidla byla rozervána mezi obdivem k Bouřné gardě a rostoucím rozhořčením nad jejich nadutostí, jak si hráli na lepší lidi.

Kyle takovým dilematem netrpěl. Jeho odpovědi na jejich mračen a přísné pohledy byl pobavený úsměv, jako by se z nich stal vtíp – což oni bezpochyby tušili a velice se obávali, že to je pravda.

Jeho společníkem byl většinou Tulanův synovec Reut. Co se námořnictví týče, byl kluk daleko dokonce i za ním. Kobylští námořníci ho nebrali na vědomí, někdo tak žalostně neznalý pro ně neměl žádnou cenu. Kyle si však vzpomínal, jak byl sám náhle seznámen s mořem: vyrůstal ve stepi hluboko ve vnitrozemí, a do svého čtrnáctého léta loď v životě neviděl.

Mládenec se za ním coural, když byl na hlídce i když pracoval.

Neustále ho zasypával otázkami na vnější svět. Po týdnu na moři, zhruba v polovině plavby, dostal Kyle za úkol zkontrolovat lana, jejich spletení a konce, a hledat jakékoliv nebezpečné třepení či trhliny. Seděl v polostínu vysoké přídě a probíral smyčky. Reut tam seděl s ním. Dnes byl nezvykle zamlklý a odtažitý.

Kyle k němu vzhledl od prohlídky spleteného lnu. „Něco ti dělá starosti?“ Mladík se mu nepodíval do očí. Jen civěl na dlouhou lávku táhnoucí se po celé délce *Paní náhody*. „Někdo z posádky tě odkopl? Vynadal ti?“

Reut pokrčil hubenými ramínky. „Ne víc než obvykle. Ne, není to tak zlé. Nezapomeň, že Tulan je velitelem lodi.“

„Ale moc tě zrovna nerozmazluje.“

Reut se nevesele zasmál. „Ne, to je jisté.“

Kyle odložil lněné lano a obrátil se pro další, které vypadalo spletené ze žíní. Podíval se pozorněji a překvapilo ho – a také trochu znepokojilo – že není spletené z koňských žíní, jak předpokládal, nýbrž z lidských vlasů.

„Nevšímej si toho, co ti odraní námořníci říkají, Reute. Dál studuj mapy. Mohl by ses stát navigátorem nebo lodivodem. To je vzácná schopnost. Něco takového si ti pohůnci ani neumějí představit.“ Nedodal, že on sám sotva uměl číst a psát – a že se to trochu naučil teprve po příchodu ke gardě.

„Ne. O ně nejde.“

Kyle odložil spletené lano – bylo silné. Snad bylo nějak zvláštní. Tedy jinak zvláštní, než odpovídalo oběti, jakou učinily kobylské ženy pro blaho svých manželů a synů. Možná to patřilo k lodním rituálům týkajícím se vyvolání Reus. „O ně nejde?“ zopakoval nepřítomně.

„Ne. Jde o tebe.“

Kyle zvedl oči k chlapci a zjistil, že vrhá ustarané pohledy jeho směrem. Odložil lano. „Ach? O mě? Jak to?“

Mladík si olízl rty a pak si odkašlal do dlaně. „Jsi cizozemec. Sloužil jsi u Malažanů, ale nejsi jedním z nich. Vypadáš a chováš se jako barbar, obyvatel pustiny – jsi opálený a ošlehaný větrem a máš černé vlasy a knír.“

Kyle se posunul a trochu narovnal. „Ano? A?“

Reut zaváhal, ale pak pokračoval: „Nosíš neustále meč. Nikdy ho neodkládáš na lůžko nebo do truhlice. Nosíš ho schovaný, zabalený...“